Akbaba

31/77

İYİ PARLA-
TIN ÇOCUKLAR
DOST BAŞA
DÜŞMAN AYAĞA
BAKAR

CİLASI DA
BENDEN

BOYASI
BENDEN

MC2

MC2

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 31 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 27 Temmuz 1977 — Fiatı 250 Kuruş

EMEK KUTSALDIR

BİR partiyi destekleme konusu ilk kez 1975'te sözkonusu edildi TÜRK-İŞ tarafından. 1976' da aynı konu biraz daha kurcalandı ama, yine sonuç çıkmadı. 1977 seçimlerinden önce DİSK açıkça belirledi CHP'yi desteklediğini. TÜRK-İŞ yine kesin bir tavır koymadı ortaya.

Birçok başka alanda olduğu gibi, bu alanda da çelişki rekoru bizim ülkemizde. Kavramlar öylesine birbirine girmiş ki, insan sağını solunu şaşırıyor.

Ne demişti Bay Süleyman Demirel 1976 nisanında? «Türk işçisi hiçbir zaman sola angaje olmamıştır.» demişti. Bu sözdeki mantık yanlışlığını o zaman da ortaya koymaya çalışmıştık. Yeniden ele almamızın nedeni, o zamandan bu yana bazı kafalarda hiçbir değişik olmadığını görmemiz.

Sol nedir her şeyden önce? Emeğin değerini ortaya koymaya, karşılığını almaya çalışan bir düşünce biçimi değil mi? Emeğiyle yaşayan işçi, sola angaje olmazsa neye olacak? Yogaya mı, yoksa diskoteklere mi?

Olup bitene bir kez daha bakalım. Seçimlerden önce kimden yana olduğunu belirlemekten özenle kaçınan TÜRK-İŞ'in Genel Başkanı Bay Halil Tunç, belki de kamuoyunun gerisinde görünmemek amacıyla, tutup AP - MSP - MHP koalisyonu gerçekleşirse darılacaklarını, genel greve gideceklerini falan söylüyor şimdi. Bugüne dek akılları neredeydi acaba? Seçim sonrasının karanlık sularında Silâhlı Kuvvetler'i bile etkileyen bir dalgalar zinciri oluşturmaktan başka ne sonuç getirdi bu? Böylesine işçi liderliği değil, en bayağı biçimiyle politika yapmak denir. Bu bir yana, TÜRK-İŞ bünyesinden birbiriyle uyumsuz birçok değişik zurna sesi çıkması da caba.

Kol nerede, bacak nerede belli değil. Neresi göz, neresi kulak, anlaşılmıyor. Sermaye kesimi bile CHP'nin tek başına kuracağı bir hükümetten yana olduğunu açıkladı. Bunun yanısıra, bakıyorsunuz, ülkemizde sermayenin temsilcisi geçinen AP'de üç tane işçi milletvekili var. Oh ne âlâ memleket! Dostluk, kardeşlik dediğiniz böyle olur. Çıkarları birbiriyle çatışanların kaynaşıp kucaklaşmaları bundan daha güzel nasıl örneklenebilir?

«Koyun kurt ile gezerdi.

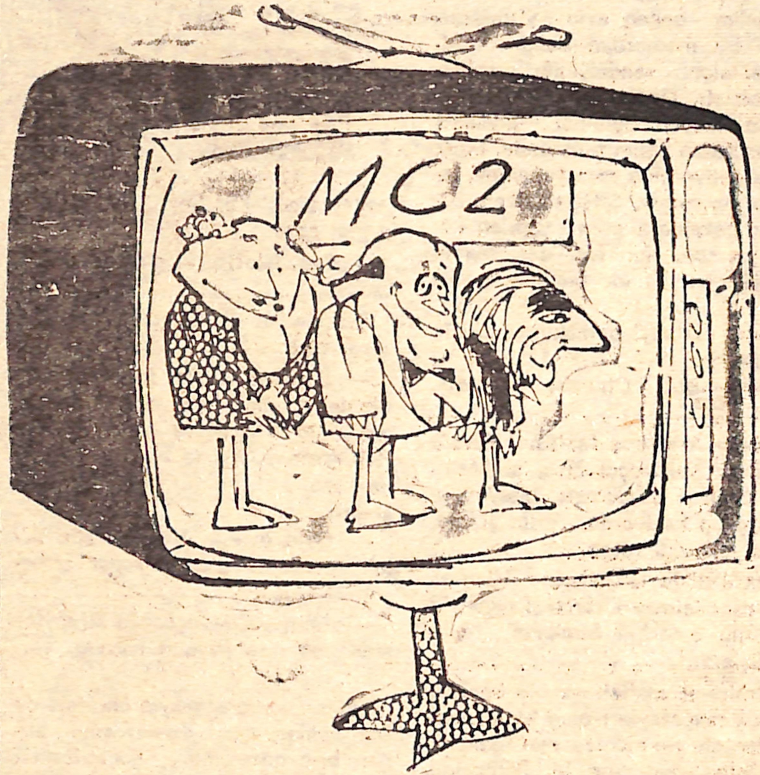
Fikir başka başka olmasaydı» demiş Aşık Veysel. Fikir başka başka ama, koyun yine kurt ile geziyor. Kurtların mı gözü çok tok, koyunların mı eti yenmiyor? Yoksa kurtlar gerçekten kurt ve koyunlar gerçekten koyun değil mi? Bu sonuncusu akla en yakın görüneni. Karşıdan baktığınızda kimsenin cinsiyetini kestiremiyorsunuz. İşçi temsilcilerinin AP'de işi ne? Sermaye kesimi neden CHP gibi ortanın solundaki bir partinin hükümet kurmasını istiyor? Böylesine bol çelişki, Güney Amerikanın muz cumhuriyetlerinde bile görülmez. Nereden gelip nereye gittiğimizi kestirmek her gün daha güçleşiyor.

Belki temel gerçeklere bir kez daha değinmekte yarar var. Toplumlarda egemen sınıflar üretimin kilit noktalarını tutmuşlardır. Kazancın dağılımını onlar denetler. Egemen sınıflar nasıl kendi çıkarlarından yanaysa, çalışanlar da kendi çıkarlarını aramalıdırlar. Emek, hakkını korumayı bilmezse hava alır. Haklı olmak yeterli değildir kuşkusuz. Güçlü olmak da gerekir. Güçlü olabilmek içinse dayanışma içinde bulunmanın, gücün birlikten doğduğunu akılda tutmanın gerekliliği su götürmez. Eğer emekçi sınıfı ve onun temsilcileri arasında on değişik perdeden on değişik türkü çalınıyorsa, birlikten kolayca sözedilemeyeceği de doğaldır.

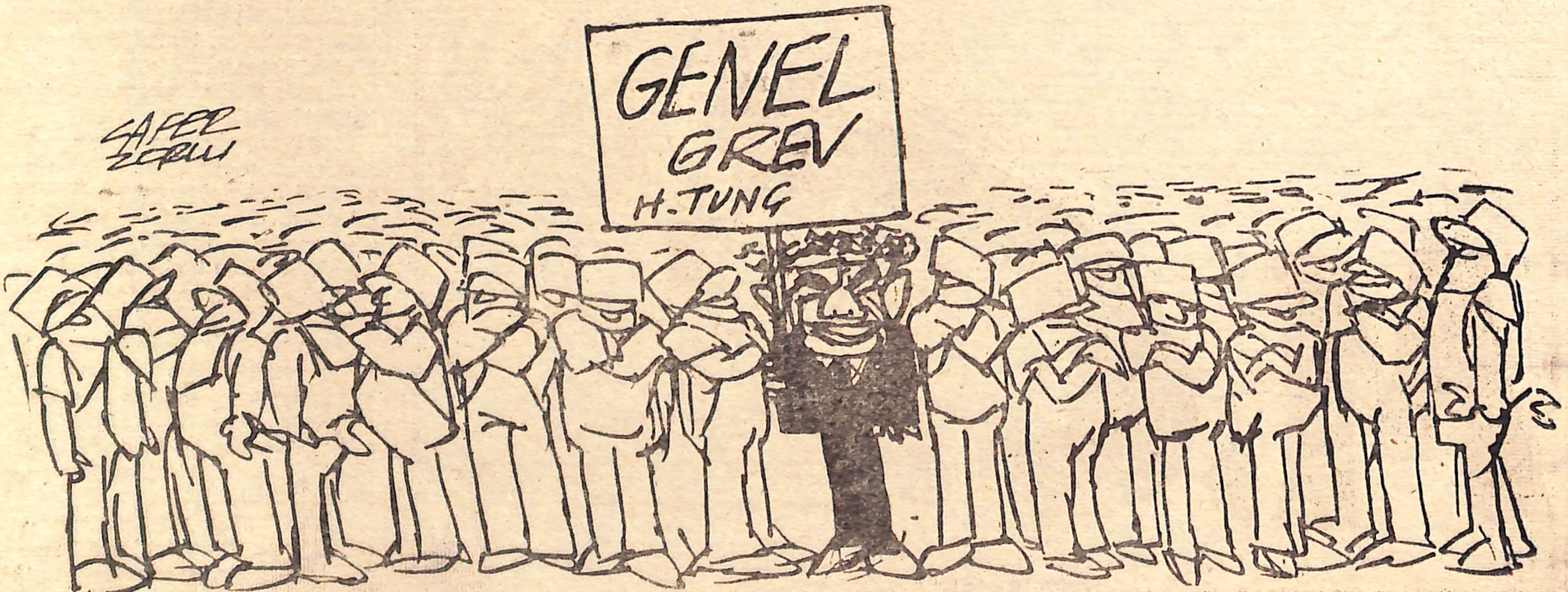
Toplumumuzun bir değişim, bir gelişim döneminde olduğunu unutmayalım. Tüm iç ve dış sorunlarımız istediğince yığıladursun, çektiğimiz sancılar doğum sancılarına benzetilebilir. Bazı kafalar hiç değişmeyip yerlerinde saysalar bile, demokratik düzenin gerçek gücü olan çoğunluk gelişmekte bilinçlenmektedir. Önemli olan budur.

Zaten gerçek liderlerin kim olduğunu belirleyecek olan da budur. Lider, kamuoyunun ardında sürüklenen değil, kamuoyunu yönlendirebilen kişidir. İster parti lideri olsun, ister sendika lideri.

AKBABA

Dizi film : «İKİNCİ HAYAT»!...

«TUNÇ DEVRİ»!...

KARDEŞLER Mağazası adlı büyük mağaza (1) nın sahiplerinden Pamuk Helvacı Tahir, Gözlükçü Mevlüt, Elbiseci Çolak Müslim, yine eski ayakkabıları onarıp satan Müstamelci Mustafa, Simitçi Arif, Kokoreççi Ziya; Kör Seyfi'nin meyhanesinde her zamanki yerlerine oturmuşlar, ufak ufak atıştırmağa başlamışlardı.

Şirketin yedinci ortağı Ciletçi Hasan gelmemişti daha. Koltuğunda cilet paketlerini çantasıyla meyhaneydi, kahveydi gezer; her zaman biraz geç gelirdi.

Müslim geçen ayın yirmisekizinde bir memurdan aldığı ceketle pantolonu sandalyenin arkalığına asmıştı. Dediğine göre şimdi okulda okuyan oğlunun giysileri varmış satan adamın üstünde. Biraz küçük geliyormuş ama yeniymiş. İspanyol paçaymış. Çift tabancalı, kocaman tokalılara göre yapılan kemer yerinde, Nuh Nebi'den kalma, parmak genişliğinde bir kayış varmış.

«— O elbiseyi satsana...» demiş Müslim,

«— Olmaz... Önümüz bayram», demiş adam.

Simitçi Arif, boş tablasını duvara dayamış; Kokoreççi Ziya, arabasını kapı önünde bırakmıştı. İsteyen olursa çıkıp kesiyordu. Yarım şiş kokoreci kalmıştı zaten.

Ağızlıkçı'yla Gözlükçü; «Sarhoş olur da düşürüp kırarız» kaygısıyla mallarını evlerine bırakmış, öyle gelmişlerdi.

Herbirinin mallarının bir bölümü «büyük mağaza»ları olan Müstamelci Mustafa'nın dört metrekarelik dükkânında satılıyor, bir bölümünü de eskiden yaptıkları gibi sokak sokak gezerek kendileri satıyorlardı. Mağazanın satış memurluğunu Mustafa yapıyordu... Böylelikle her mal iki yerde birden satıldığından, sürümleri, dolayısıyle kazançları artmıştı. Şaraplarının yanında kaşer sucuk gibi mezeler bile bulunduruyorlardı kimi zaman!...

Ayrıca mağazada kabak çekirdeği ve çengelli iğne de satmağa başlıyarak mal çeşidini arttırmışlardı.

Meyhaneci Kör Seyfi, her zamanki gibi sordu:

— Eee, işler nasıl gidiyor be arkadaşlar?..

Ortaklık adına Mustafa karşılık verdi yine:

— Bereket versin, mağazayı açtık da yakamız biraz genişledi, cebimiz üç beş kuruş para gördü. Hep gene büyük iş büyük iştir be Seyfocuğum!... Öyle değil mi ama şimdi?..

— Öyle öyle... Allah versin. Allah bereketini daha o kadar arttırsın...

— Amin... Çoluk çocuğa birşeyler aldık, ellerine bayram harçlığı verdik...

Ondan sonra sırasıyla öbürleri de söz aldılar, nasıl durumlarının birden bire düzeldiğini, geçimlerinin ne denli iyiye dönüştüğünü anlattılar.

İçkinin verdiği duygusallıkla, yeni yaşantılarından en akla gelmedik ayrıntıları anıyor, abartarak, coşkuyla anlatıyorlardı...

Ciletçi Hasan koltuğunun birinde çantası, öbüründe bir tomar gazeteyle girdi içeriye. Her yere girip çıkar, birçok haberler öğrenir ve duyurur, toplıyabildiği kadar da o günün gazetelerinden toplardı.

Kapıyı ayağının da yardımıyla kapatırken:

— Durum vaziyetleri kötü arkadaşlar!... dedi.

— Ne var, hayır olsun?!...

— Anlatacağım...

Çekti bir sandalye, soluk soluğa oturdu öbürlerinin arasına:

— Bakın hele şu gazetelere.

Belli bazı ilân sayfalarını açarak üstüste dizdi:

— Bakın ne diyor:

«Kuzu Holding halka açılıyor!.» Bir de şuna bakın:

«Dursun Holding halka açılıyor!» Efendim, şuna da bakın; şu habere: Birçok büyük şirket ve holdingler halka açılma hazırlığı yapıyor».

Diğerleri birşey anlamamış, boş boş bakıyorlar. Kokoreççi Ziya bilgisizliğini ortaya koyma yüreklili ğini gösterdi:

— Valla ben bişeycikler anlamadım. N'olacağı var mı, görmüyor musun, bütün holdingler halka açılıyor!

— Nasıl, ne diye açılıyor?

— Açılıyor ki, halktan isteyen girebilsin.

— Nereye girecek?

— Holdinge...

— Haşşöylee... Peki o girecekleri şey ne?.

— Holding mi?

— He...

— Çeşitli işler yapan büyük şirketlere derlermiş. Baksana ilânda hangi işlerle uğraştıklarını da yazmış adamlar.

Simitçi Arif atıldı:

— Bize ne si var mı be abicim?. Hasan abim demek istiyor ki; bizim vaziyetler holding!..

— Neden holdik oluyormuş?

Hasan açıkladı:

— Çünküm bizim şirket de çeşitli alanlarda iş tutuyor. Örneğin sen şirket hesabına gezginci kokoreççilik yapıyorsun. Bu demektir ki şirketimizin yatırımlarından biri «Kokoreççilik İşletmesi» dir. Sen de o işletmenin müdürüsün!.

Ziya pek sevinmişti buna. Tutamadığı gülmesini göstermemeğe çalışarak iki yanına baktı.

Öbürleri de teker teker kendilerinin ne olduklarını sordular. Hasan emeğini aramadı, herbirine hangi işletmenin müdürü olduklarını söyledi.

— Peki ne görmüşler de böyle birdenbire açılıp saçılmağa başlamışlar? dedi Mustafa.

— Ha bak, şurada ondan söz eden bir yazı var?... ve bizde şimdiye kadar bir aile ortaklığı niteliğinde olan büyük şirketler değişen siyasal ve sosyal koşullar karşısında durumlarını sağlamlaştırmak için halka açılmak gereğini duymuşlardır...»

Açıklamak için doğruldu. Simitçi Arif'e döndü:

— Sen bir ailesin değil mi?..

— Ayıbettin abi... Bi parça modaya uyup saçımızı uzattıysak...

— Öyle değil oğlum, karın var; varsa çocukların vardır. Ona denir aile diye. Sen bir ailesin, ben bir aileyim, diğer arkadaşlar öyle... Birleşip bir şirket olmuşuz. Yıllar yılı hep aynı kişiler, çalışıp işimizi büyütmüşüz. Gene kimseleri almamışız aramıza. Onu demek istiyor. İşte bu şirketler halktan ortak alacaklarmış. Gördüğünüz gibi, herkes gözünü açmış, adam toplamağa bakıyor. Bir bildikleri var elbet.

Hepsini bir düşüncedir aldı. Gözlükçü:

— Elimizi çabuk tutmazsak iş kötü. Şimdiden tezi yok, halktan adam alalım aramıza.

Simitçi Arif bu «halktan adam»ın ne biçim bir yaratık olduğu üzerine kafa patlatırken, Hamal Salih girdi içeriye. Hasan:

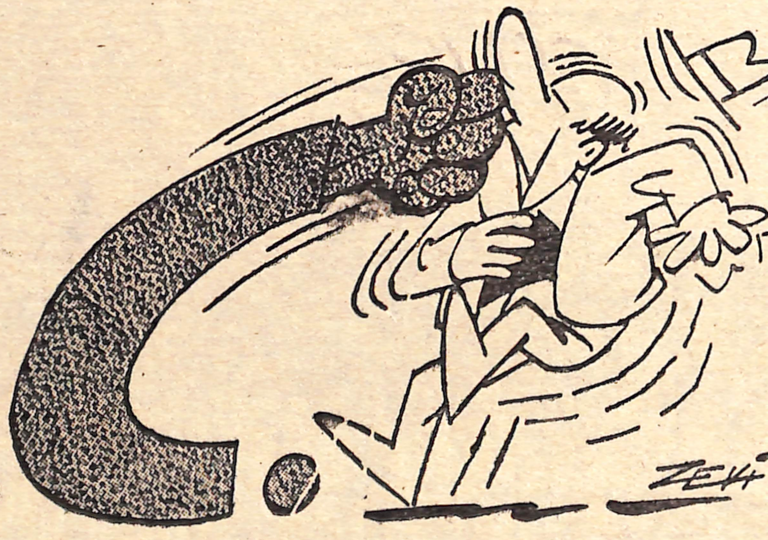
— Hah! dedi. Aradığımız gibi birisi geldi işte.

Salih'i çağırdılar yanlarına. Bir şişe şarap ısmarladılar. Dillerinin döndüğü kadar durumu anlatmağa çalıştılar... Allem ettiler, kallem ettiler, yeminler ettiler... Kandırdılar Salih'i. Salih, on liralık bir hisse senedi alıp şirkete ortak olmağa razı oldu.

Meyhaneci Kör Seyfi'den boş bir Yenice paketi aldılar. Hasan üst kapağı koparıp üzerine «ortaklık taahhütnamesi»ni yazdı, Salih'e imzalattı. Kutunun alttından da «hisse senedi» yaptılar; kendileri imzalayıp Salih'e verdiler.

«Halka açılma»nın onuruna yarımşar şişe daha içtikten sonra, gönül rahatlığıyla evlerine gittiler.

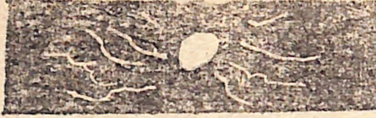
Kenan AKINCI

Güçlü iktidar!...

Deniz...

• FİKRET YILMAZ •

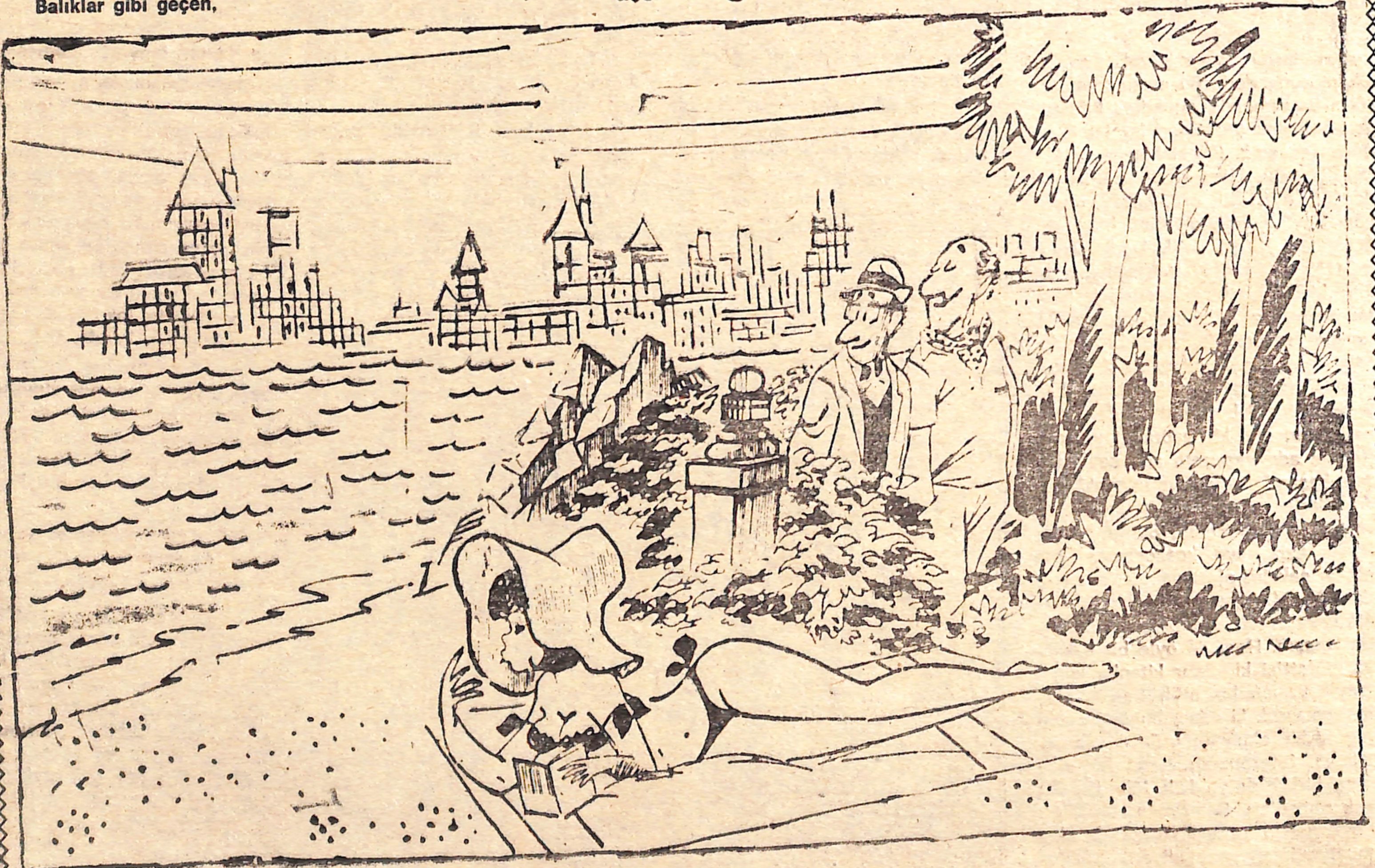
... Deniz

Deniz,
Aç balıkçının hırçın karısı değil...
Deniz,
Bakabildiğince gözleriniz,
Üstünde kuş tüyü gibi beyaz motorlar uçan,
Ve sonu hep «aşk» çıkan bir bilmecedir
Güvertesinde bikinili,
Güzel dilli tazelerin şarkılar söylediği
Yat'lar süzülen
Mavi bir gecedir...
Deniz,
Susuz kenar evlerin
Onbeşine girmiş erkeklerinin
Batıp çıktığı,
Apartmanların lağım akıttığı
Ve mersedesinde geçerken bile
Patronların burunlarını tuttuğu
Su değil...
Deniz,
Terasında ikindi çayı içilen,
Demir kapılarından törenle girilen
Ve ancak uzaktan seyredilen
Görkemli yalıların yüzme havuzudur.
Yosma dudaklarda tadılan
Aşkın tuzudur...
Deniz,
Anadolu köylüğünden gelen,
Hastalıklı kadının ilk gördüğü yerde,
Eğilip bir avuç içtiği,
— İlâç bildiği — İksir değil...
Deniz,
Esmerleşen tenlerin güneşle seviştiği,
Yakamozlarına martıların düştüğü,
İkiz aşklar doğuran
Bir peri kadınıdır.
Deniz,
Balıklar gibi geçen,

Yalı dilberlerinin adıdır...
İri şileplerin ambarlarında,
Aylar geçiren
Ve dostlarına,
Avrupa limanlarında — başından geçmemiş —
Uydurma serüvenler dile getiren
Tayfaların,
Adi şarap içilen meyhaneleri değil...
Deniz,
Geçkin yaşını rimelle gölgeleyen,
Her limanda yeni bir aşk,
Her gemide, defterine
Yeni bir erkek ismi işleyen
Şarabın iyisini,
Amerikan viskisini bilen
Bavullarla
Bavullarla dönen yosmaların
Öykü kitabıdır.
Deniz,
Zengin dulların hayatıdır...
Mavidir,
Yeşildir ve usludur,
Kollarını yalının balkonuna sarmışsa eğer
Denize vuruyorsa ay ışığında
Belli belirsiz, sarılmış gölgeler.
Billur kadehlerdeki içkiler gibi
Titriyorsa yürekler
Duyuluyorsa kahkahalar
İşte deniz budur...
Deniz,
Batmış gemiler gibi,
Dibinde saklar yoksulluğu,
Ve deniz,
Beyaz kumlardaki üryan yıldızlar gibi
Keser soluğu...

Fikret YILMAZ

— Sen lâf at... Ben de kendimi!...

HIRSIZLAR DA YAN ÖDEME İSTİYORLAR BİZDE GÜÇ BULUNAN PERSONELİZ, DİYORLAR

HIRSIZLIĞIN tarihi eskidir. İlk insan Âdem baba ilk sirkatı işlemiştir. Yasak elmayı çalmış, dişlemiştir.

Çalmak... Pardon görmeden almak borazan çalmaya benzemez. Bu işi yapamaz sersem, alık. İster ustalık. Her şeyde nasıl varsa bir bit yeniği, aşırmanında vardır inceliği, tekniği.

Onlarda kıydılar paraya. Salon kiralayarak, geldiler bir araya Sözü Arsen Lüpen aldı. Bu kibar Fransız ve de hırsız yan ödemeler kararını yerden yere çaldı.

Mikrofona gelerek, konuştu zehirzemperek:

— Yan ödemeler pınarından neden bizlere de içirmiyorlar su. Haksızlıktır doğrusu. Başkalarının yanında ne topalız, ne de keliz. Biz de temininde güçlük çekilen personeliz, ya Allah deriz, riskli görev yaptığımızdan iş riski zammını da isteriz.

Polis yalnız bizlere vermez aman. Politika hırsızları daha yaman. İkinci şube kılını kıpırdatmıyor, elin oğlu konyaya ihaşa ederken liman.

En hafif cezamız, karakola götürülmek, tutulmaktır bir hafta gözaltı. Oysa koskoca uçak yolsuzluğu edilmiştir hasıraltı.

Ne cemiyetimiz var, ne sendikamız, ne de Türkişimiz, Diskimiz. Bu yokluk içinde hiç değilse ödenmelidir iş riskimiz. Derdimiz çoktur gayet. Sözlerime iki mısra ile veriyorum nihayet:

Sevmemizi istersen eğer seni candan yan'dan devletlûm yandan!...

BAŞLIKLARLA BAŞBAŞA

Yangında evdekiler diri diri yandılar.
— Yangın mezarlıkta çıksaydı ölü ölü yanarlardı.

Fiyatlar yüksele yüksele nereye gidecek?.
— Uzay araştırmacıları ile yarış halindeler. Astranotlar Merihe ayak basmadan bizdeki fiyatların oraya eriştiklerine tanık olacağız.

Duvarlara yazı yazmak yasaklandı.
— Şu alınlara kara yazı yazmakta yasaklansa bari.

Trafik kurallarına neden uyulmuyor.
— Direksiyon başına geçenler kendilerini kıral sandıklarından.

Dış ülkelere hamsi ihraç edeceğiz.
— O yerlerden Balina ithal etmemizde yakındır.

Memlekette sıtma yeniden başladı.
— Oh oh çok iyi, Enerji açığımızı kapatmak kolaylaşacak. Kışın sıtma'nın başına bir (ı) koyduk mu ısıtma olur.

Televizyon ramazan hazırlığına şimdiden başladı.
— Üç aylar orucunu tutmaya başlayarak mı?

Tereyağı fiyatları yüz lirayı buldu.
— Yüz verince astarını da isteyecektir.

Köyden Mektup

Yüksek bi huzura
Geçen mektubumda
Karabaştan selâm yazmayı
Unutmuşum bakma kusura
Sarı öküzün nalları dikmesi
Satılmış'ı yedi bitirdi
Başka nesi vardı ki fakirin
Aklını yitirdi
Mıkdar çakır üsene
Bizim partiye geçmesen şayet
Diyerekten etmiş şikâyet
Bi sürü suçu sırtına bindirdiler
Cendermeynen şehere indirdiler
Öksüz Memmet esgere gitti
Okulun onarımı bitti
Öğretmene solcudur
Diyerekten yaptılar mazbata
Gönderdiler en yüksek kata
Hoca bulgurdan da olacağa benzer
Gidiyorken Dimyata
Burada bitti kelam
Cümleye mahsus selâm.

Burhan ESEN

SÖZLÜK

GAZETE — Gazeteli Piyango bileti
FİLİTRELİ SİGARA — Tekelin karaborsacılara armğanı
KAÇ — Başına şişe yememek için bu kelimeyi duyduğun yerden kaç.
TELEVİZYON — Uygar engizisyon
TREN — İstasyonlara vaktinde varmamak için durmadan firen yapan araç.
BAYKUŞ — Dişisi de erkekleştirilen kuş.
TRAFİK KAZASI — Direksiyona geçince, ezraili unutmanın cezası.
SAAT — Zaman törpüsü.
ÇANKAYA — Üç M.C. li Don kişot'un yel değirmeni sandıkları ve saldırdıkları kale.
SAMSUN — Karadenizde ve karaborsa da bulunan ilimiz.
AĞIR SANAYİ — Seçimlerden önce politikacılar tarafından uydurulan, seçimlerden sonra unutulan masal.
TURİZM — (Bak: Kızkızım)
SAĞ — İki ayaklı politik örümcekler tarafından kafalara gerilen ağ.
SOL — Atom gibi parçalanmaya hazır ol.
SEKS — Aşkın alafrangsı.
BARAJ — Yurttaki tüm suları toplayarak ortadan yok eden hokkabaz.
CADDE — Özel otoların bedava garajı.

Mülkiyeti Muhafaza Kaydı ile Satış!

K. DOĞAN BÜKE

BEN karamsar bir insan değilim. Herşeyin bittiğini sandığım anlarda dahi bir dost eli uzanmış, beni ayakta tutmuştur. Güya «Düşenin dostu olmaz» mış. Olur azizim, olur... Önemli olan iyiliksever insanların arasında düşmek'tir.

Size, evvelce ne iş yaptığımı açıklamayacağım. Açıklarsam utanç duyarım. Hoş, açıklamakta bir sakınca da yok. Eğer «Alın yazısı» na inanıyorsanız, yaşamımı hoş görürsünüz.

O görünmez yazıyı silecek bir deterjan henüz bulunmadı. Yaşamımızı alın yazısı doğrultusunda sürdürdüğümüze göre yaşamımızda biz değil, o yazıyı yazan sorumludur. Bu nedenle ben geçmişimdeki lekeden utanmıyorum.

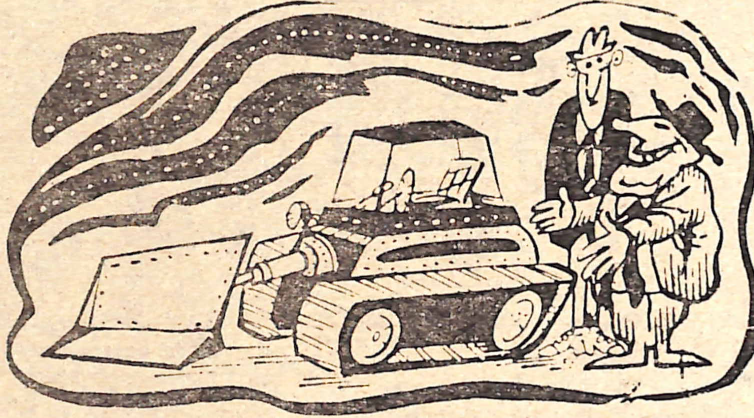
Nice insanlar vardır; varlıklı, iyiliksever, namuslu kişiler. Beri tarafta onların fahri namus müfettişleri de mevcuttur. «Haa, o mu?» derler, «Ben onun cemazüyülevvelini bilirim!» Adamı bir anlatır, bir tanımlar, adam adam değil, çirkef... Adam şimdi kudretlidir, zengindir, namusludur da... Hiçbir bonosunu ödememezlik etmez, senetleri protesto edilmez. Yatak spordan başka başka sporla ilişiği olmadığı halde kentinin futbol takımının başkanıdır. Başkanı olduğu takım ikinci ligde ise; birinciye yükselmesi için, birinci ligde ise; ikinciye düşmemesi için tüm zamanını, malvarlığını ortaya kor. Oyuncuları, idarecileri kebapçıya götürür, bilemedin beşyüz lira kebap ve lâhmacun parası öder. Gazetelerde fotoğrafları çıkar. Şöhret için en ucuz yol, bir futbol takımının başkanı olmaktır. Başkan için şan yolu açılmış, tır.

Başkan adayı iken kesenin ağzını aç, kulüpten al bir boş bono, başkanlıktan düşünce ver icraya... Kulübün Spor Toto gelirini haczettir, rahatına bak.

Evet, günün birinde işim bozuldu. Üstadımız Aziz Nesin'in öykülerindeki işini kaybeden günmüş kişilerin başına gelenler çok şükür benim başımdan geçmedi. Hani, işsizin biri son çare olarak zengin okul arkadaşının bürosuna gider, adam para kazanmanın su içmekten kolay olduğunu anlatır, şu, bu işleri yapmasını öğütler, ama para vermez. Akıl da para değil midir?

İşim bozulmaya yüz tuttuğunda alacaklılarımdan kurtulmak için yazıhaneye gidemez olmuştum. Zamanı öldürmek için uzun süredir görmediğim varlıklı bir arkadaşımın bürosuna gittim. İşi mi? İnanın ne iş yaptığını bilmiyorum. Ama, adam gerçekten zengin. Yazıhanesinde en azından onbeş adam oturuyor. Çaylar, kahveler, kolalı içkiler gani.

Bakın unuttum, arkadaşımın adı Cumali'ydi. Cumali beni görünce döner koltuğundan kalktı, yanıma gelip dostça bağrına bastı. Beni çok sevdiğini, uzun süredir benden haber alamadığı için merak ettiğini anlattı. Eşimi, çocuklarımı, iş durumumu sordu. Durum vaziyetimin hiç de iç

açıcı olmadığını söyledim. «Boşver, bu dünya üzülmeye değmez!» dedi. Elini gömleğinin cebine attı, bir tomar beşyüz liralık çıkardı, İçinden ayırdığı on tanesini bana uzattı. Parayı utanç duyarak aldım. Cumaliye; borcumu ilk fırsatta ödeyeceğimi söyledim, bir bono yazmasını, imzalayacağımı anlattım. Cumalideki insanlığa bakın: «Almak için vermiyorum, sonra senin hesabından düşeriz» dedi. Verdiği paranın ne kıymeti varmış?

Cumali koluma girdi, arabasına bindik, lüks bir lokantaya gittik. Ben balık istedim. Cumali de balık söyledi. Hemen bir şişe viski getirdiler. Cumali viskinin balıkla çok iyi gittiğini anlattı.

Cumali Bey, arabası ile beni yazıhaneme bıraktı. «Yarın saat dokuzda bana gel, seninle bir iş çevirelim!» dedi.

Hani, düşenin dostu olmazdı...

Saat dokuzda Cumali Bey'in yazıhanesine girdim. Yine ayni kalabalık. Kimi çay içiyor, bazıları gazete okuyor, diğerleri de lâf kavaflığı yapıyor. Bana da çay getirdiler. Cumali Bey: «Kahvaltı yapmadı isen, pideyle tulum peyniri aldırayım» dedi. Teşekkür ettim.

Cumali Bey eline bir boş bono aldı. Birşeyler yazdı, sonra bana dönüp: «Kusura bakma, soyadını unutmuşum» dedi, hemen söyledim. Adresimi sordu, onu da cevaplandırdım. Bana «Gel baba, şuraya bir imza at!» diyerek kalemini uzattı. Ayağa kalktım; bonoyu elime aldım, okudum, düşmemek için masanın kenarına tututundum. Tam altıyüzbin liralık bir bono... Demek Cumali Bey bana bir iş çevirmem için altıyüzbin lira verecek. Yoksa senedi alıp beni tongaya mı düşürecek? Yok canım, muhakkak borç verecektir. Tongaya düşürse ne olur? Milyona imza atsam, kim neyimi alacak?.

Hemen imzayı bastım.

Cumali Bey, senedi aldı, kasayı açtı, bir köşeye koydu. Ertesi gün saat dokuzda yazıhaneye gelmemi söyledi. Elini yine ayni cebine attı, bana bin lira verdi. İyi vallahi, altıyüzbin liralık senede karşılık bin lira... Bu hesaba göre milyarlık senetler imzalamazsam şerefsizim!

Belirli saatte yazıhanesine gittim. Çekmecesinden bir dosya çıkardı: «Hadi gidelim» diye koluma girdi. Oğluna: «Biz adliyedeyiz, on dakika sonra geliriz.» dedi.

Adliye binasında İcra Dairesine girdik. Dairedeki memurları tanırım. Hemen hepsi evime, büroma hacze gelmiştir... Cumali Bey, dosyayı memura havale ettirdi, memur bir tezkere yazıp imzaladı, Cumali bey'e verdi. Birlikte maliyeye gittik. Cumali Bey, icra takibi için harç yatıracakmış.

Parayı yatırıp İcra Dairesine döndük. Bazı işlemler yapıldı, İcra dairesinden çıktık, postahaneye gittik. Cumali bey, elindeki evrakı görevli memura verdi: «Muhatap buradadır, evrakı huzurunuzda imzalayacak.» diye beni gösterdi. Memur kimliğimi sordu. Nüfus kâğıdımı uzattım. Memur imzamı aldı, evrakın bir bölümünü kesip bana verdi. Açtım, imzaladığım senedin fotokopisi ve bir ödeme emri.

Cumali beyle yazıhanesine döndük, vakit öğlene yakındı. İçeriye girdik, leş gibi kebap kokusu.. Bir köşede tepsi, içinde kirli tabaklar, pide artıkları...

Cumali Bey,: «Hazırlan, yarın İzmir'e gidiyoruz...» dedi. Cumali Bey: «Bu elbise ile İzmir'e gidilmez, arabaya atla, sana elbise alalım. Şu parayı da al, masraf için hanıma bırak» diye bana ikibinbeşyüz lira uzattı. İyi, sana gidip adamcasına bir kostüm almalı... Beni bir mağazaya soktu. Bol beden, dar paça bir pantalon, bol, uzun kollu bir ceket aldı. Tövbe, ben bu elbiseyi giyemem... Oradan eskicilerin içine girdik, bana bir kasket aldı. Kasket yağ'dan rengini kaybetmiş. Ben hayatımda kasket giymedim. Bu yaştan sonra da giymem... Kasketten tiksindim, kasket değil, yağ tulumu. Birden aklıma takıldı: Neden bir müteşebbis ortaya çıkıp milletin başındaki kasketleri toplayıp onları kimyevi bir işlemden geçirip elde edeceği yağ'ı margarine çevirmez? Bu yapılsa memlekette margarin sıkıntısı kalmaz, hatta dış ülkelere margarin ihraç ederiz!..

Ertesi gün Cumali bey beni evimden aldı, havaalanına gittik, uçak yolculuğu yapıp İzmir'e indik. Hemen bir otele gittik. Elbisemi değiştirdim, bavuldan aldığım dar paça pantolunumu, bol ceketimi giydim, iğrenç kasketi de başıma geçirdim. Cumali Bey, elime fermuarlı bir çanta tutuşturdu.

Cumali Bey, bana yapacağımız işi anlattı, birşey anlayamadım. Bana, üç milyon liralık bir Dozer alacakmış. Ben, memleketimizin kum kralı imişim. Kamyonlarım, yükleyicilerim varmış. Bir de

Dozer'e ihtiyaç duymuşum. Aklımı oynatmazsam çok iyi. Ben kim, üç milyonluk mal almak kim?

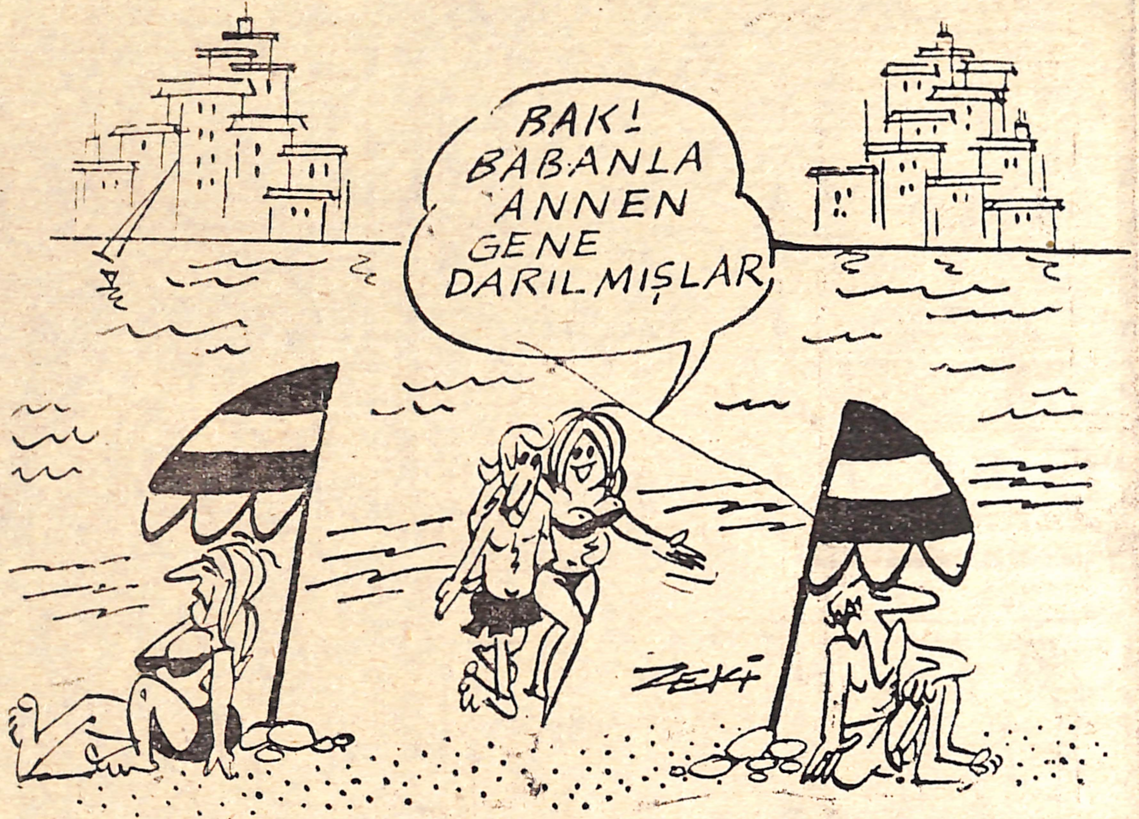
Bir acenteye girdik. Görevliler hemen benim yanıma geldi: «Buyrun, emriniz nedir?» diye sordular. Kendimi ~~kum~~ kralı diye tanıttım, isteğimi anlattım. Netice mi? Beşyüzbin peşinatla, üçbuçuk milyon liralık Dozer'i aldım. Otuz tane yüzbin liralık bono imzaladım.

Oradan Notere gittik, bana mülkiyeti muhafaza kaydı ile Dozer'in satış sözleşmesini yapıp imzalattılar. Borç ödenene kadar mülkiyet hakkı satıcı firmanınmış. Borcumu ödemezsem, satıcı firma gelip malı elimden alırmış.

Biz uçakla döndük, satıcı firma Dozer'in kamyonla naklini yüklümlendi. Nakliye ücretini Cumali bey'in bana verdiği paradan ödedim.

İki gün sonra Dozer'i yükleyen kamyon geldi. Dozer dediğin bir canavar. Önüne ne gelse yıkar, gider.

Cumali Bey: Hemen Adliyeye gidelim!» dedi. Adliyeye gittik, İcra Dairesine girdik. Memur, Cumali Bey'in numarasını söylediği dosyayı çıkardı. Cumali Bey: «Ben alacaklıyım, bu arkadaş da borçlumdur, bana altıyüzbin lira borcu var, masrafları ile yediyüzbin lira falan eder, bunun bir Dozer'i var, onun haczini istiyorum.» dedi. Memur bu talebini tutanağa geçirdi, on lira harcırah yatırdık. Memur gelip Dozer'i haczetti, yeddiemin olarak da bana teslim etti. Bir hafta sonra gazetede satış ilânı yayınlandı. Günü geldiğinde memur Dozer'in bulunduğu yere gelip satış işlemini yaptı. Yanılmıyorsam bir milyon liraya Cumali Bey pey sürüp Dozer'i aldı. Cumali Bey, dosyadaki alacağından fazlası olan üçyüzbin lira kadar para yatırdı. Bir hafta sonra İcra memuru Dozer'i Cumali Bey'e

YAZILI

teslim etti. O gün İcra veznesine gittik, yatırılan parayı ben çektim. Evet, üçyüzbin lirayı...

Cumali Bey, bir hesap çıkardı, bana verdiği paralar, İzmir için uçak paraları, otel masrafları, nakliye parasını topladı, bu parayı benden kuruşu kuruşuna aldı. Bana «Kalan paranın hayrını gör!» dedi.

Cebimde ikiyüzyetmiş bin lira var, dellenmezsem iyi...

Cumali Bey bana döndü: «Altı ay bana uğrama, altı ay sonra gel, bu sefer bir treyler alırız. Senede iki iş yapsak sana da, bana da yeter!» dedi.

Hemen evi değiştirdim, bir apartman dairesine taşındık. Kontratı karımın adına düzenledik. Yeni eşyaların faturalarını da karımın adına yazdırdık. Artan parayı götürüp kızımın namına, velisi sıfatı ile yatırdım. Şimdi gül gibi geçinip gidiyoruz. Bankada para azaldı. Zararı yok, treyler almaya iki hafta kaldı.

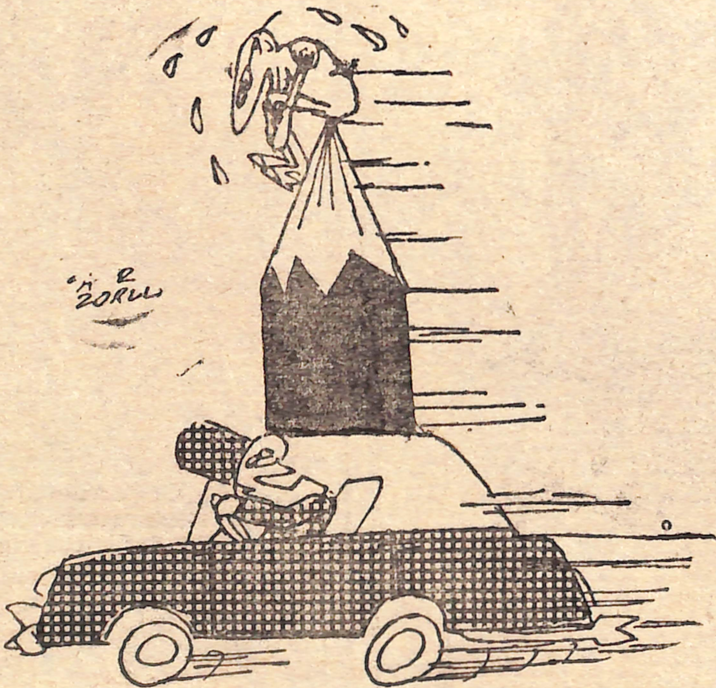
Mülkiyeti muhafaza işi ne mi oldu? İzmirdeki firmanın müdürü, avukatı geldi. İcra hakimine dilekçeler verdiler. Ben o işle uğraşmadım, Cumali Bey ilgilendi. Satıcı firmanın mülkiyeti muhafaza hakkı ölmüş. O tür sözleşmelerin müşterinin ikametgâhında yapılması gerekirmiş. Benim ikametgâhım İzmir olmadığı için sözleşme geçersizmiş. Satıcı firma malımı bulursa haczeder, parasını alırmış.

Bakın, söylemeyi unuttum. Cumali Bey, Dozer'i bir milyon'u peşin, uzun vadeyle dört milyona satmış. Hem üç milyon alacağı için banka teminat mektubu da almış.

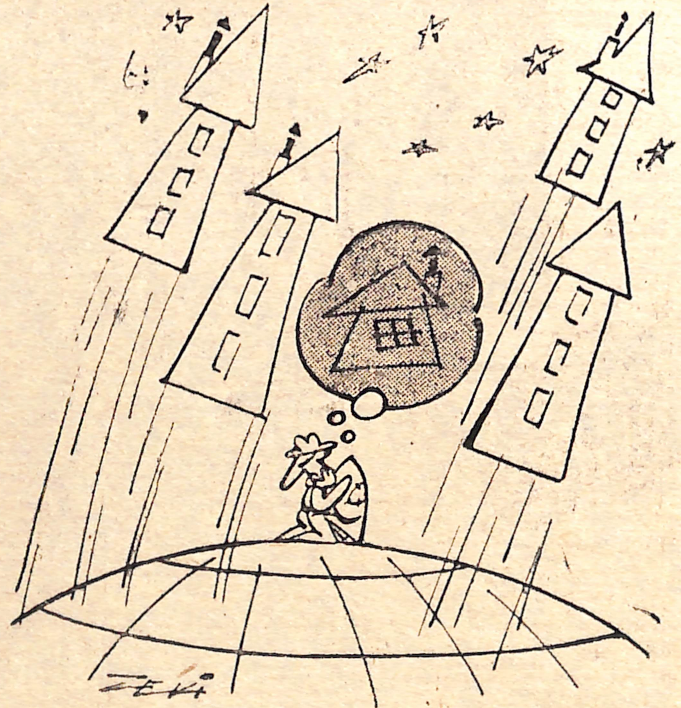
Hani, düşenin dostu olmaz'dı?..

K. Doğan BÜKE

Pahalılık frenlenecek — Gazeteler —

— Sıkı tutun vatandaş, fren yapacağım!...

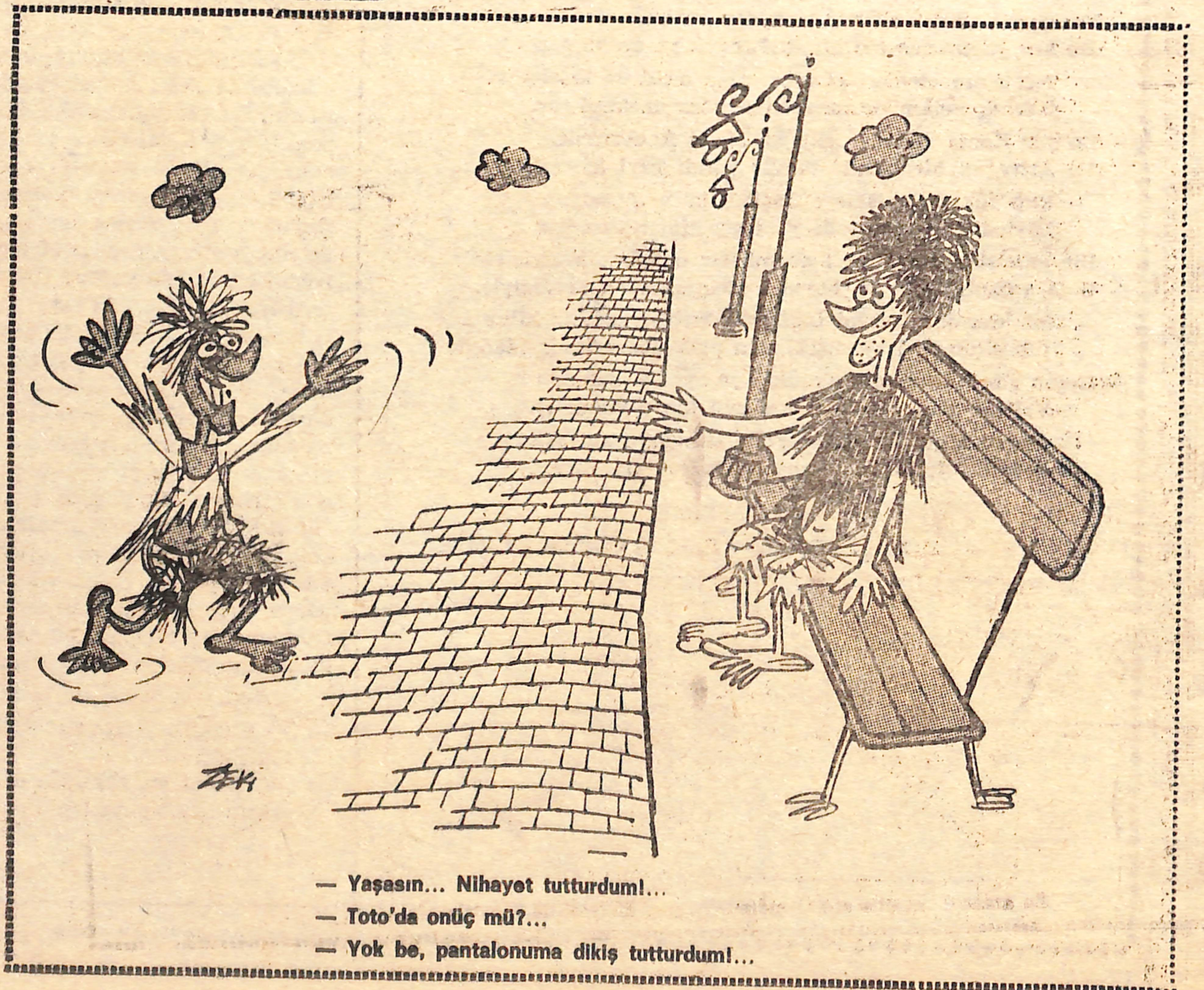
— Ev kiraları hızla yükseliyor —

«Can çıkar, huy çıkmaz!...

— Yaşasın... Nihayet tutturdum!...
— Toto'da onüç mü?...
— Yok be, pantalonuma dikiş tutturdum!...

Sizin için...

YENİSİNİ ALACAKMIŞ

Gayet şık giyimli bir hanımefendi kuaförden çıktı. Kaldırım kenarındaki lüks arabasına doğru yürüdü ve kapıyı açmak üzere elini uzatırken anahtarları yere düştü. Oradan geçen bir genç adam anahtarları yerden alarak, hanıma takdim etmek isterken, beriki burun büktü.

— Bırakın kalsın, dedi. Zaten yeni bir araba alacaktım.

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı sokak No. 61 — MUĞLA

İKİNCİ CİLT

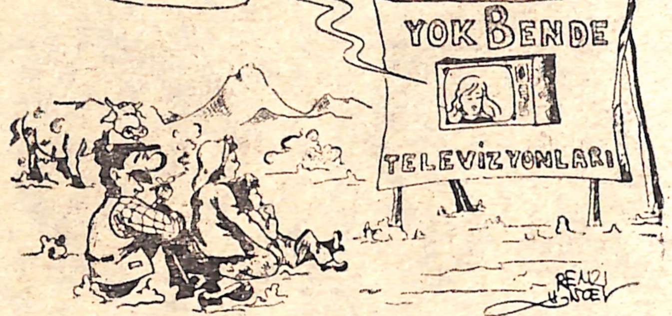
Üniversitede okuyan genç komşunun ihtiyaç içinde bulunduğu sezen zengin bir kitabın arasına para koyarak ona vermişti. Bir süre, sonra yolda karşılaştılar ve adam sordu.

— Nasıl verdiğim kitap hoşuna gitti mi?

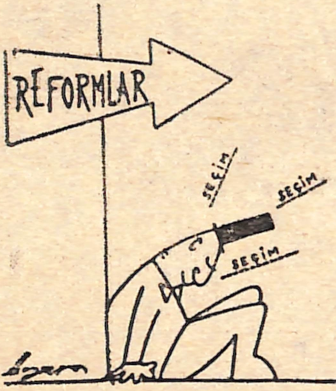
Genç üniversiteli cevap verdi:

— Çok teşekkür ederim beyefendi. Ümit ederim ki, ayni eserin ikinci cildini lütfetmek nezaketini esirgemezsiniz..

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı sokak No. 61 — MUĞLA

M. Remzi ÖNCEL

Yazısız

ÇIKARTTI

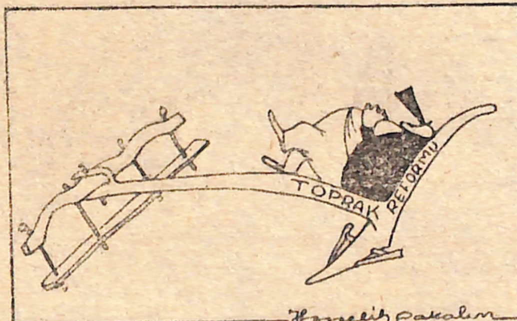
Çok güzeldi aşifteydi
Dişiydi tam bir yosmaydı
Ne yaptıysa olmadı
Gönlü hep biryerlere
Takıldı kaldı
Çekiciydi çoklarını yaktı
Bu kavanoz dipli dünyanın
Poposunda kibrit çaktı
Anasının pabucunu dama attı
Gitti bir itfaiyeciyi,
Baştan çıkarttı

Kadir ESEN — ANKARA

DEDİ - KODU

Ahh... Ohh duydunuz mu dostlar köpeğim fi-fi hasta
Ne bir yemek yiyor zavallı ne de vanilyalı pasta.
Tanju Bey yeni arabasını son model döşemiş
Geçen gün diskoda dans yapmaya üşenmiş.
Syreyya Hanım anılarını yazmaya başlamış bu yaz
Bu kez yapmamış hiç bir kıskançlık ve de bir naz
Neclâ'nın etekleri günden güne nasıl da kısalıyor
Kılıbık Selâmi'de durmadan yanında kasılıyor.
Bu yaz Roma gezisine çıktı şu bizim Reyhan'cık
Ve Astragan bir kürkle döndü yandı beyi Ayhan'cık.
Son günlerde şişmeye başladı karnı Aysun'un
Söylediğine göre tadı yokmuş hiç uykusunun.
Bir gün sinemada Filiz'i görmüşler öpüşürken birisiyle
O'da yalanlıyor bunu boyuna elele gezerek sevdiğiyle.
Şık Cezmi şiirlerini toplamak istiyormuş bir kitapta
İllâ okumak için mısralarını plâk dönecekmiş pikapta.
Geçen gün kilosunu öğrenmiş Ece oysa şişmanmış
Vallahi hamile kaldığına şimdi bin pişmanmış.
Nedense geceleri Nesrin'cik ansızın uyanıyormuş
Sevgilisi terketmiş kimse bilmiyor sanıyormuş.

Bedri APPPAK
Bedri-APPAK — P. K. 90 Ödemiş / İZMİR

Yazısız

HAMUT

Ayın birinci günüydü. Maaşlarımızı almıştık. Çalışma arkadaşım Kadri bey, yanıma sokularak yavaşça:

— Bu akşam yapındıralım mı? diye sordu.

Yapındırmak: Onun tabiriyle içki alemi yapmak anlamına geliyordu. Yani içki alemi yapalım mı, demek istiyordu. Sorusunu:

— Yappındıralım, diye yanıtladım.

Akşam çalışma süresi bitiminden sonra Kadri beyle birlikte «Şapkacının yeri adını taşıyan meyhaneye gittik. Meyhanenin bir kısmı; türlü çiçekler, salkım söğüt ağaçları, ağaçların altında donatılmış masalar bulunan bahçelikti. O kısma geçtik, masalardan birine kuruldu. Yanımıza gelen bir garsona neler istediğimizi söyledik. Az sonra masamız rakı ve mezelerle donatılmıştı. Yavaş yavaş demlenmeye başladık. Bu arada Kadri beyin de dili çözüldü. Konunun birini bitiriyor, diğerine başlıyor, anlatıyor, anlatıyordu. Ben de kuzu kuzu dinliyorum. Çünkü anlattıkları hoşuma gidiyor. Kadri bey konuşmasının bir bölümünde bakınız ne dedi:

— Bu gün ayın birinci günü. Bak buraya geldik, arkadaş arkadaş ne güzel sohbet ediyor, kafamızı buluyoruz. Gönül isterki, bu tür muhabbetlerimiz sık sık olsun. Fakat ayın ikisi üçü dedi mi cepte para nanay oluyor. Sen bekârsın, sultansın. Bende hamut var hamut. Hamut deyince deve hamudu aklına gelmesin. Hamut demek, sırtında yük var demektir. Yani demek istiyorum ki; ben evliyim sekiz tane de çocuğum var. Bunlar Mekke, Medine fukaraları gibi hep benim elime bakıyorlar. Hergün eve yarım düzine ekmek taşıyorum, fırıncı bile şaşırıyor. Çocukların hiçbirisi de bir iş tutacak yaşta değil. Bir yaşında üç yaşında beş yaşında; ikişer yaş arayla bir yığın çocuk... Benim hatun hafızdır hafız... Yeter fazla çocuk yapmayalım dedikçe: «Günah olur, Allah yarattığı kulun rızkını verir.» diyor. Hadi versin bakalım!. Hepsinin rızkını Kadri bey veriyor... Maaşımız da maaz hani; yiye yiye bitiremiyoruz!. Bu yönden sen çok çok rahatsın. Hiç değilse hamudun yok.

Meyhaneden çıktığımızda zaman hayli ilerlemişti. Kadri bey yalpalaya yalpalaya evinin yolunu tuttu. Ben de yalpalaya yalpalaya geceleri kaldığım otele geldim. Yattığım odaya girip soyunmadan sırtüstü kendimi yatağa attım. Gözlerimi dört çıplak duvarda, tavanda gezdirdim. Binbir düşünceye dalmış, sonra da uyumuş kalmışım.

Ertesi gün Kadri beyle dairede karşılaşınca:

— Kadri bey! Hamut demek ha? dedim.

Gülerek:

— Hamut ya, hamut.. dedi.

Sonra işimize daldık.

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

Seçimden önce...

Seçimden sonra!...

HAYALİ MÜŞTERİLER

Adam, yeni açtığı dükkânına oğlunu bırakıp yemeğe gitti. Babası gider gitmez Abuzittin Hayalperest kapının anahtarını çevirip köşedeki sandalyesine kuruldu. Vitrinde çay - sigara - yağ paketlerini gören müşteriler ihtiyaçlarını temin etmek için kapıya yöneliyorlar, kapının kilitli olduğunu anlayınca, kaldırımda beklemeğe başladılar... Derken bir kuyruk oluşuverdi.

Evden gelen adam, busunikuyruğun içinden zar-zor kapıya yanaştı, kolu çevirdi... İçeri giremeyince gözleri yuvarlarından fincan gibi dışarıya uğradı. Babasının geldiğini gören Abuzittin gayet sakin kalkıp kapıyı açtı.

— Buyrun baba, dedi.

— Müşterileri neden bekletiyorsun. Şu kuyruğa bak...

— Ticareti hayal müşterilerle yapıyorum. Hem.. Hiç birini de beklettiğim olmadı baba.

Adam iyice çileden çıktı, ağzından köpükler uçuşmaya başladı.

— Ulan eşşoğlu eşşek... Müşterinin hayalisi olur mu ha!

Abuzittin hiç tavrını bozmadan:

— Mobilyanın hayalisi oluyor da müşterinin niçin olmasın?..

Necmettin ÇAKIR — Gerze / SİNOP

SEÇME SAÇMALAR

Açık bırak pencereyi örtme perdeyi bu gece.

Röntgenci

Nereye gidersen peşindeyim.

Gölge

Bir araya gelemeyiz.

Ateş ile Barut

Her kapıyı açan anahtar.

Selamet Anahtarı

Çak beni, çak beni nolursun.

Çivi

Ben olmasam göremezsin ki!

Numaralı Gözlük

Hain seni öyle bir temizliyeceğim ki.

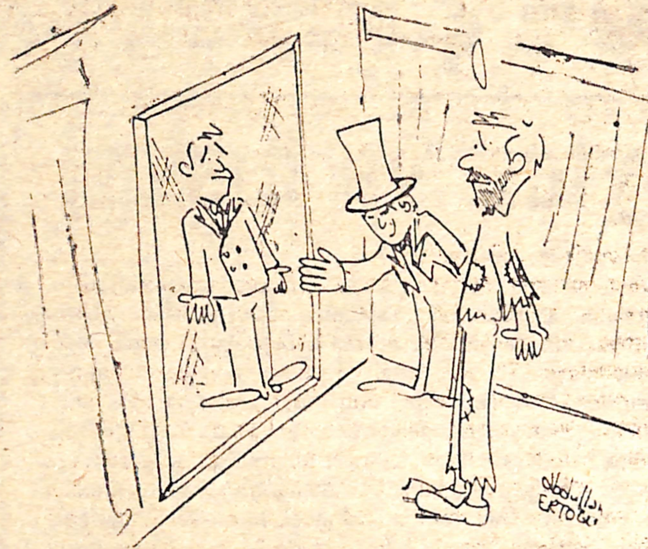
Pintaks Dederjan

Atma beni uzağa sonra sana kırılırım.

Disk

Ümit KAYAÇELEBİ

Şair - Yazar - Gazeteci P.K. 9 / VAN

Yazısız

Abdullah ERTOĞLU

ÇARE BULUNACAK

Artık iyice kanıksadım:
Dertlerimden yakınmıyorum.
Türlü tavır takınmıyorum...
Ne yana baksam,
Acı bir olay
Cereyan edip duruyor;
Birileri diğerlerini vuruyor.
Birileri haksızlığa uğruyor.
Birileri yoksullukla pençeleşiyor,
Vesaire vesaire...
Belki ben göremeyeceğim ama,
Bulunacak bütün bunlara çare.

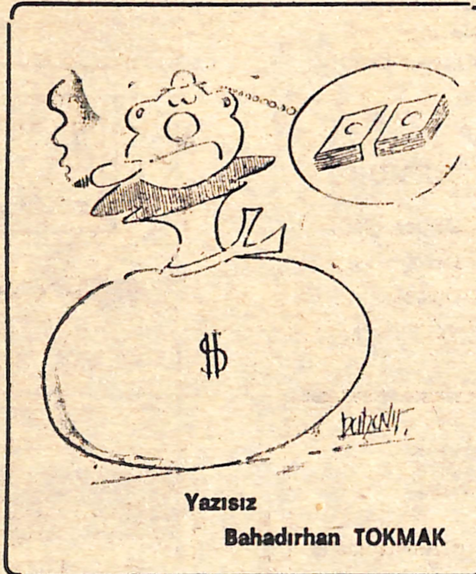
Veysel KARASOY
Bostanlı — İZMİR

İŞ BİLMEYEN ADAM

Bir iş adamından konuşuyorlar ve hayatta bir türlü, doğru dürüst iş tutturamadığını ve yanlış kararlar yüzünden, hep iflas ettiğini anlatıyorlardı. Bir ara, dostlarından biri konuştu:

— Birader, her zaman yanlış yerde yanlış iş yapar.. En son Tokyo'da, uzun boylu, iri yarı adamlara mahsus giyim eşyası satan bir mağaza açmıştı..

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı sokak No. 61 — MUĞLA

Yazısız

Bahadırhan TOKMAK

DEĞİLİM!

Ben senin bildiğin kızlardan değilim!

Ayşe Kız

Ben senin bildiğin tozlardan değilim!

Çiçek Tozu

Ben senin bildiğin tuzlardan değilim!

Bakır Sülfat

Ben senin bildiğin buzlardan değilim!

Aysberg

Ben senin bildiğin kozlardan değilim!

Kupa

Ben senin bildiğin sazlardan değilim!

Kamış

Ben senin bildiğin yozlardan değilim!

Yozyürek

Nail Tekin ÖNDER
Alsancak Ortaokulu Matematik Öğretmeni — İZMİR

Mustafa BORA

SABIRTAŞI

Her kurşunun akıttığı kanda,
Her ağlayan ananın
Döktüğü gözyaşında,
Yaşama.
Kinle bakan gözlerin ardında,
Her çektiği acıyla.
Omuzları çökmüş.
Emmilerin bacıların gönlünde
Ve hergün kan ağlayan
Halkımızın bağrında
Yanan bir umut ışığı var
Sabrediyor.
Artık sabırtaşı oldu.
Her an patlamaya hazır
Bir sabırtaşı...

Selma AMANVERMEZ
Gaziler cad. Oktaylar çık. No. 22 Tepecik İZMİR

KUZİNİM

İki yankesici aralarında sohbet ediyorlardı. İşlerin kesatlığı polisin baskısı gibi meslek sorunlarıydı konuştukları. Bir ara, biri öbürünün kolundaki altın saati gördü. Merakla sordu:

— Bu saati nereden buldun?.

— Şey... Kuzinim verdi.

Sürdürdü soruyu:

— Hangi kuzinin?

Adam sende der gibi ellerini salladı öbürü:

— Ne bileyim yahu! Kapağında «Sevgili kuzinime beni hatırlaması için» yazıyor.

Hilmi KURAN — Firdevs ÜNLÜ
SABAHAT KOVALAK
Kiramettin mah. Basmacı Sok. 61 — MUĞLA

Bir Çizerin Kaleminden

Şeytan ve insan!

Siz hiç şeytana uydunuz mu?

Kuşkusuz içinizde şeytana uyanlar olmuştur. Önemli olan, insanın şeytana uyması değil, şeytanın insana uymasıdır. Nasıl olduysa olmuş.. Bir insanla bir şeytan ahbap olmuş. Dereden tepeden konuşmuşlar. Bir ara insan, şeytanı evine davet etmiş. Şeytan, bu daveti kıvançla kabul etmiş, düşmüşler yola.. Gelmişler bir durağa... epeyce bekledikten sonra, insanın binip gideceği semt otobüsü uzakta belirmiş... İnsan gülerek, şeytana sormuş: «Sen ne bekliyorsun burada?» demiş... Şeytan «Otobüs beklemiyor muyuz?» diye cevapp verince.. İnsan kahkahayı basmış... «İlâhi» Şeytan» demiş bilmez misin ki, otobüs denen bu taşıt, insanlar içindir!... Boşuna bekleme!... diye alaylı bir tonla, karşıdaki dükkânı göstererek konuşmuş... «Kapanmadan git kendine bir şeytan arabası al ve otobüsü izle!» demiş... Şeytan, insana uymanın şaşkınlığı içinde kalmış iken, otobüs gelmiş, insan binmiş gitmiş!...

★

BİBER

Manav
Su
Doldurur
Bibere..
Değil
Elbet
Boş yere...
«Dolmalık
Biber»
Demişler...
Adına,
Bir kere!

★

SAKIZ GİBİ

Ben yolları
Sakız gibi
Çiğnemişim..
Çiğnediğim
Bu yollarda
Sakız gibi
Çiğnenmişim..
Bilirim,
Neredeyim...
Nereye
Gelmişim!
Kendimden
Borç almış
Başkasına
Ödemişim!..

KADIN ELDİVENİ

Atın beni hapse,
Almayın bunu
Benden..
Dedi
Fakir adam!.
Bir kadın eli
Tutmak için
Çaldım
Bu eldiveni
Ne olur..
Anlayın beni!..

★

MEMUR

Dağlar gibi
Derdim var...
Öylesine
Vergim var!.

POLİTİKACILAR GİBİ

Hoca küçük bir kuşun 500 liraya satıldığını görünce, evine doğru seğirtmiş...

Biraz sonra kucağında büyük bir kuşla pazara gelmiş. Bir kenara çöküp kuşuna müşteri beklemeğe başlamış. Çok geçmeden biri gelip sormuş:

«Hoca» demiş «kaça bu?»

Nasreddin Hoca:

«400 lira» demiş.

Adam şaşırmış... «Nasıl olur Hocam, bir hindi 400 lira olur mu?»

«Neden olmasın?» demiş Hoca «Demin, bunun dörtte biri kadar bir kuş 500 liraya satıldı...»

Adam, «O kuşa papağan derler.. O bizler gibi konuşur.. Ya senin kuşun ne yapar?»

Hoca gülmüş..

«Hiç bir şey yapmaz» demiş «Ancak, bir iş yapmış gibi kabarıp durur..»

Ve ilâve etmiş:

«Tıpkı politikacılar gibi!...»

SARHOŞ!

Korkup, kaçtı kadın.
Önüne bakmadan!...
İçkili,
Serhoş adamdan..
Düştü bir çukura!
Serhoş adam,
Kdının yardımına.
«Uzat» dedi
«Elini bana!»
Uzttı kadın, elini...
Çukurda buldu
Serhoş kendini..
Ayağı kayıp,
Düşmüştü çukura.
Serhoş;
Takıldı kadına,
«Ne duruyorsun?» dedi
«Haydi, byan!
Benden kaçsana...»

∴

Anladı kadın..
Gerek yokmuş hiç,
Korkup
Kaçmasına!...

BİZ BÖYLEYİZ İŞTE.. GELECEKTE, GEÇMİŞTE!..

ZAMAN zaman tanık olmuşuzdur çoğumuz... Yerlere tükürenlerden, çöp atanlardan para cezası alınırdı. Toplum giderek değişiyor... Öyle bir ortam ki, herkes yere tükürüyor, çöp atıyor! Bu durumda kime para cezası keseceksin?... Bu gidişle galiba, yere tükürmeyenlerden, çöp atmayanlardan para cezası lınacak.

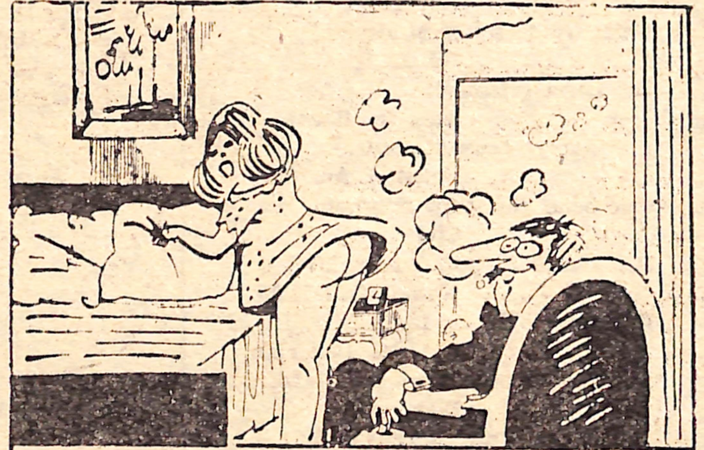
(İstanbul'un taşı toprağı altındır) denir... Toplum geliştikçe, ülke kalkındıkça, ne taş kalıyor ne toprak... Köyden indim şehire, şaşırdım birdenbire.. diyen köylü haksız mı?.

Her taraf çöplük, her taraf pis insanlarla dolu! Tarih'in altın boynuz» diye nitelendirdiği Haliç, ne haldedir hep biliriz...

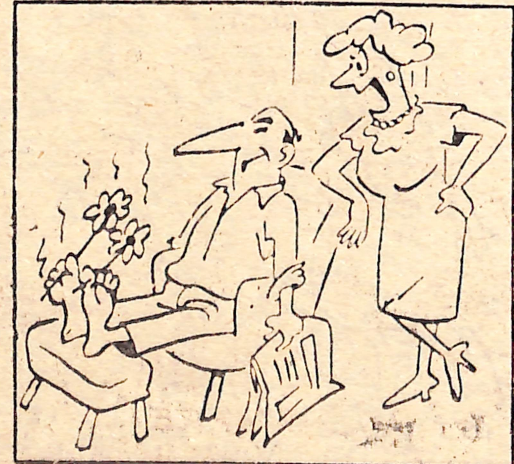
Biz Türk'ler, akıl almaz bir gelişme göstermişizdir. Tarih boyunca...

Balıksız deniz bizde... Doktorsuz Hastahane bizde... Susuz musluk bizde.. Gölsüz futbol bizde... Ebesiz köy bizde... Fkir halka dokuz doğurtan lâf ebeleri bizde...

Biz böyleyiz dostlar!... Hızlı kalkınma içinde ne yaptığımızı bilmiyorsak, kalkınmanın hızındandır bu!... Tefeciyle stokcuyla, karaborsacı, fırsatçıyla yüz yüze geliriz de, tükürülecek bu suratlara tükürmeyiz. Ama, temiz tutmamız gereken kentin ana caddelerine çöp atmaktan, tükürmekten kendimizi alamayız!...

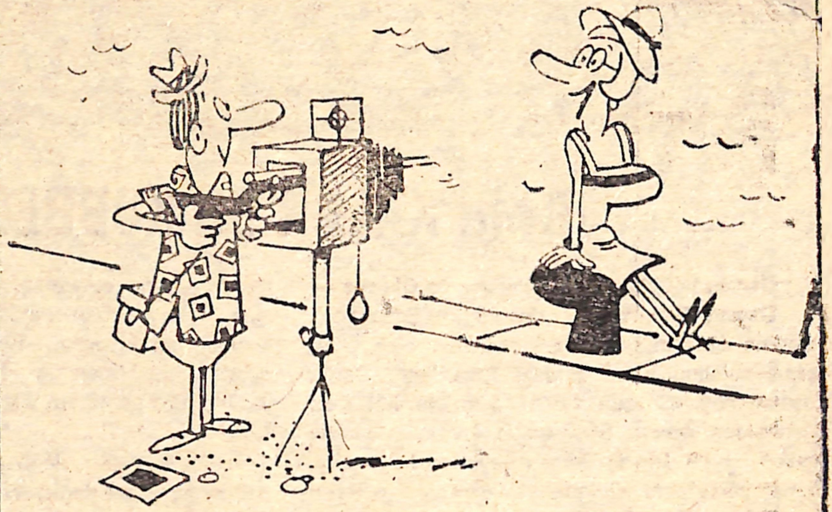
-TELEVİZYONDAKİ AÇIK... OTURUMA BOŞ VER.. BU GÜZEL!

-Şimdi nasıl kokuyor?

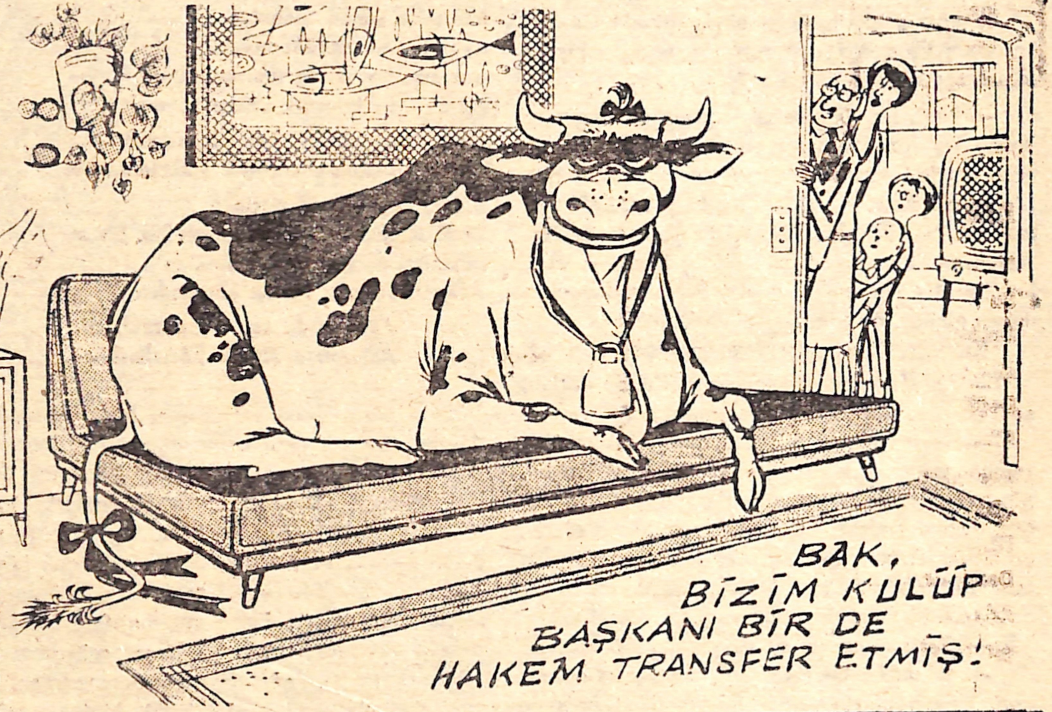

BU SU TABANCASI.. BEN VİSKİYİ SUSUZ İÇEMEM!

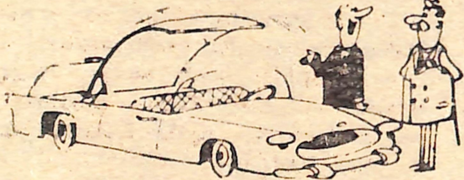

— KIPIRDAMA, ÇEKİYORUM!..

Şundan bundan

BAK, BİZİM KULÜP BAŞKANI BİR DE HAKEM TRANSFER ETMİŞ!

GARAJ SORUNU YOK..

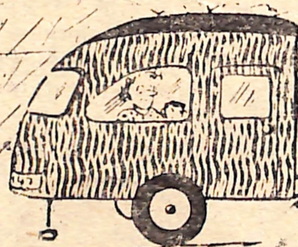
PARK SORUNU YOK..

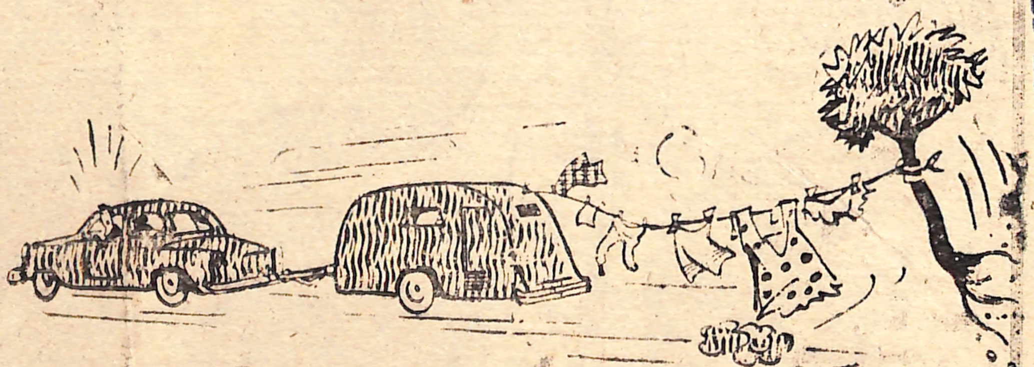
BENZİN SORUNU YOK..

AL GİT İSTEDİĞİN YERE!

YAZISIZ

YAZISIZ

«BAKİ KALAN BU KUBBEDE BİR HOŞ SEDA İMİŞ»

Osman İNCEBEY — Besteliyor ve Okuyor —

Osman Bey, kendi deyimi ile Egzotiko - Modern döşenmiş evinde karşıladılar bizi. İlkin, geniş salonun bir yanındaki Amerikan Barda Osman bey «Sevdalı Gece» adını verdiği özel kokteyiden sundu. Bir yandan kokteylin tadına baktık bir yandan da Osman beyin en beğendiği, kendi parçalarını dinledik. Daha sonra evlerini gezdirdiler. Tam konuşmamıza başlayacağımız sırada da Bayan Sevda İncebey kendi Spesialitelerinden sundular. Tatlı ile aram pek iyi olmadığı için, Sevda hanımı pek hoşnut edemedim.

Konuyu açıp, özdeyişi söylediğimde Osman bey uzun uzun düşündü. Sonra ağır ağır düşüncesini açıklamaya koyuldu.

— Evet. Bu sözü daha önce de duymuştum. Bence bu sözün anlamı şudur: İnsanlar dalma güzel sesleri duyarlar. Güzel ses ve güzel müzik. Ancak bunlar insanları mutlu eder. Bâki kalmak ile, hep kalmak, daima kalmak kastediliyor. Ancak güzel ses ve güzel müzik insanları etkiler. Bu etki ise gelici, geçici değildir. İnsanları daima etkiler. Bu etki de daima kalır.

(Burada söze bayan Sevda İncebey karıştı).

— Ah afedersin Osmancığım. Kubbe derken şeyi mi... yani camiyi mi kastetmişler?

— Hayır hayatım. Sanmıyorum. Çünkü müzik camide yalnızca ilahi olarak vardır. İlahi ise bütün müziği içine almaz... Benim müziğim diyeceğim, ilahiyi andırır. Fakat yalnızca beste olarak ve zaman zaman. Güfte olarak ise tümüyle farklıdır. Güftelerimi bizzat kendim yazarım...

— Artık ben de yazıyorum ya sevgilim!

— Evet karım da güfte yazmaya başladı.

— Bi dakka Osmancığım, bunu ben anlatayım... Evliliğimizin ikinci yılındaydı. Osman o zamanlar yeni yeni parlıyordu. Gece yarılarına dek oturur, Sanatı için çalışırdı. Bütün isteği güzel müzik yapmaktı. Ben de eşi olarak ona yardımcı olmak istedim. Bir kitapta okumuştum, büyük insanların arkasında daima karıları bulunurmuş. Öyle ise Osmanın arkasında da benim bulunmam gerekiyordu... Birgün plak yapmaya gitmişti. İçime birden bir ilham geldi. Oturdum ve yazdım. Hiç unutmam sözleri aynen şöyleydi:

Sevgilim, sevgilim de bana
Bak ay ne güzel doğuyor.
Aşkımızın alevleri uzanacak ona
Kalbim senin ateşinle soğuyor.
Ay altında aşk ne güzeldir ah.
Aşkımızın şahidi yıldızlardır ah.
Istıraplar yanan insanlar
Aşka koşun, saadet bulun.
Gecenin koynunda uzanan ellere
Hayatın bir lâhzalık tadını koyun.
Ay altında aşk ne güzeldir ah,
Aşkımızın şahidi yıldızlardır ah.

Benim kalbim çok perişan
Bırak nabzımı tabip, kalbime bak bir an
Sevgilim neden kaçtın benden
Aşkımızın ateşi henüz sönmeden
Ay altında aşk ne güzeldi ah.
Aşkımızın şahidi yıldızlardı ah.

Ne güzel değil mi?Osman bunu beğendi. Okudu, «Güzel» dedi ve sonrada yırtıp, şöminedeki alevlerin koynuna bıraktı. Gözlerim dolu dolu olmuştu. Beni kollarımdan şevkatle tuttu ve dedi ki «Hayatım» — bana hep hayatım der zaten — »... bak sende büyük ama çok büyük kabiliyet var. Ben bunu seni ilk gördüğüm an hemen anlamıştım. Fakat unutma, taze bir fidan meyve veremez. Onun büyümesi gelişmesi gerekir. Onun için sen de durmadan yazmalı, sürekli çalışmalısın.» Kırılan kalbin birden alevlendi. O günden sonra durmadan çalıştım. Osman da okudu. Okuduktan sonra da caaaart, yırtıp attı. Altı yıl böyle geçti. Fakat son eserinde güfte artık bana ait. Bakın şöyle...

— Hayatım... Beyefendi onu plâktan bestelenmiş olarak dinlerler. Keşke bir tane alıp gelseydiniz. Onu Size imzalardım da. Fakat önemli değil. Aldığınız zaman bana gönderin, onu sizin için özel olarak imzalarım.

— Teşekkür ederim Osman bey. Şimdi konuya dönsek.

— Evet dönelim... Sizin içkiniz bit miş!... Hayatım rica edeceğim... Bâki kalan bu kubbede hoş bir seda imiş... Bugün böyle hoş bir sedayı bulmak öyle zor ki! Her kafadan bir ses çıkıyor. Müziğimizi berbat ettiler. Doğru dürüst bir eleştiri de yok. Piyasada binlerce insan var. Sanatçıyız diyorlar. Fakat gerçekte sanatı öldürüyorlar. Eleştirme söz konusu oldumu da ilk hedef ben oluyorum... Arap müziği yapıyormuşum. Peki diğerleri ne yapıyorlar? Avrupada müzik yapılmaz, yaratılır. Biz ise onlardan alıyoruz, abuk subuk, hiçbir anlamı olmayan sözlerle aranje ediyoruz. İşte bu sanat oluyor. Bunlar orkestra da kullanmazlar. Play — Back çıkalı enstrüman sanatçısının nefesi kokmaya başladı. Bunlara bakmazlar, utanmadan gelip bana ve benim sanatıma çatarlar... Arap müziğiymiş. Utanmadan çaldığımı da söylüyorlar. Ne demek çalmak? Ben müziğimi kendim yapıyorum. Hatta karım bile müziğime söz yazmakla bana ve benim sanatıma katkıda bulunmaya başladı...

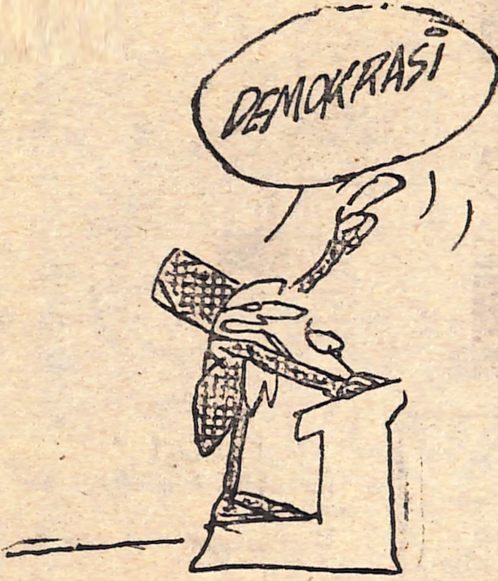
— Bir yerde iyi olmuyor mu bu eleştiriler? Sözgelimi reklâmınızın yapılması yönünden?.

— Benim reklamım sanatımdır. Eleştirinin dürüst olmasını istiyorum. Fakat düşündüğünüz gibi fazla kızgın olmadığımı da söylemeliyim. Yanlış anlaşılmak her yenilik getirenin kaderidir. O ters eleştiriler, benim sanatımı iyi anlamamalarından ileri geliyor. Benim sanatımı anlayan pek az insan var bugün. Plaklarımı kapışanlar da onlar. Hatta ba...

— Mektuplarını göreceksiniz beyefendi. Hergün yüzlerce mektup geliyor. Hepsini bir bir

— S. S. K. İşçilerden 1 yılda 23 milyar prim kesiyor —

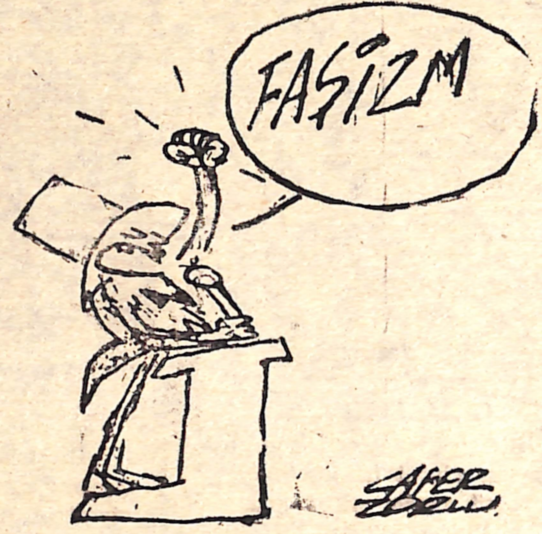

ÇIRAK...

KALFA...

USTA!...

ben okuyorum. Kimler yok ki Allahım! Fotoğraf isteyen genç kızlar, şarkı sözü gönderen delikanlılar. Hatta biri diyordu ki «Sayın Osman bey, sizin şarkılarınıza bitiyorum. Dolmuşumdaki bütün plaklar sizin. Ama bir de fotoğraf gönderin.» Hatta bakın geçenlerde n'oldu? Maniküre gidecektim. Osman araba kullanmama kesinlikle izin vermiyor. Onun için bir taksi çağırdım. Tam yola koyulmuştuk, şoför:

«— Abla, plak çalsam olur mu?

— Aaa niçin olmasın ?

— Ama bende hep Osman abimizin plakları var... Yani onu pek tutmazlar da.

— Olsun ben dinlerim.»

Baktım Osmanın son plaklarından birini koydu. «Yaktın beni Felek» Ben de kendi kendime «Ayrı bile olsam, Osmancığımla beraberim» diye düşünüyordum. Birden adamın sesi ile irkildim:

«— Abla be bi da koyayım şunu.

— Tabi buyurun.

— Valla ablacığım bu adamın şarkılarına bitiyorum. Adam hayatını yazıyor valla. Bak ben şahsen de tanırım Osman abimizi. Arada bir bizim kaaveye düşer. Allah diyorum abla. Allah bu adamı gamla, kederle yoğurmuş. Istırap, acı, adamın içinde kaynıyor valla. Zaten bizim kaaveye düştü mü bellidir. Osman abimiz efkâr basmış. Dağıtmak istiyor. Orda ablacım böle iki fırt çekeriz birlikte. Osman abimiz bi söyler, allah diyorum ablacım. Sona bize plaklarını imzalar. Biz önceden onun plaklarını alır, bi köşeye atarız. Osman abimiz geldimi, onları bize imzalar. Hele bi yahudi Musto var... Kafanı aarıtmıyorum ya ablacım?

— Yok yok, ağrıtmıyorsunuz.

— Sağol ablacım... Adam yahudi değil ya işte biz öyle diyoruz. Hop ulan deve, burada adam mı sollanır... Görüyon dil mi ablacım herif nerede solladı bizi. Gel de efkârlanma, dinine yandığımın kavanoz dipli dünyasında... Neyse, bu yahudi Musto, abimizin plaklarından bir kendine alır, bir askerdeki kardaşına, bir de yavuklusu var bu garibanın. Böle uzatmalı nişanlı bunlar annıyon nu? Evlenecekler de evlenemiyorlar.. Bir de yavuklusuna alır. Hepsini imzalatır Osman abimize... Bi da koyalım şu plağı be abla. ... Ah ulen ah... Ne söylüyor herif be. Allah bu adamı ıstırap için yaratmış. Adam efkâr yüklü be.»

Görüyorsunuz değil mi, nasıl etki altında bırakıyor halkı? Sonra adam bana dedi ki:

«— Bi kızım olacak ablacım, Osman abimiz de evlenmek istiyecek, allama kitabıma, böle şak der veririm. Onun şarkıları yeter be ağlacım... Şindi seninle... Yani kusura bakmıyon dil mi ablacım?.. Yani seninle evlenmek istese, sen havada kapmazmısın Osman abimizi?»

O anda ne diyeceğimi şaşırdım vallahi. Hemen Osmanın sözü geldi aklıma: «Benim karım olduğunu sakın orada burada söylemiyeceksin.»

«— Şeyyy valla bilmem ki.

— Bu heyyye demektir ablacım. Görüyonnu, iki dinledin sen bile kesildin Osman abimize. Herkez kesilir ablacım. Herkez. Neden? Çünkü bu adam hayatı yaşıyor...»

— O sırada manikürcüme gelmiştik. İndim. Canım inmek istemiyordu. Böyle sanat aşığı bir adamı saatler boyu dinleyebilirdim.

— Görüyorsunuz değil mi ilgiyi. Beni radyoyo kabul etmiyorlar. Hiç önemli değil. Halk kabul etmiş ya beni. Bu gün Türkiyenin neresinde olursanız olun, hangi taksiye veya dolmuşa binseniz benim sesimi duyarsınız. Otobüsle geziye mi çıktınız? Yol boyunca benim sesim doldurur kulaklarınızı. Beni anlayanlar bana yetiyor. Fakat gelecek, beni herkez anlayacak. Arap Müziği deseler de demeseler de... Hem N'olmuş Arap müziğine. Biz bir Ümmü Gülsüm yetiştirebildik mi?

— Ümmü Gülsüm çift gırtlaklıymış, değil mi sevgilim?

— Bir dakika hayatım... Geçen gece Şam Radyosunu dinliyorduk. Ümmü Gülsümden çaldılar. Rahmetli bir «Ya Habibi» çekti, tam yarım saat.

— Sevgilim, Beyefendiye o bandı dinletelim mi?

— Konuşmamız bitsin, sonra hayatım.

— Biz her gece Arap Radyolarını dinleriz. Dün akşam Kahirede bir müzik vardı şahaneydi beyefendi. Tabi hepsini de banda aldık. Bizim teyp stereo alıyor. Sabah Osman Filim çevirmeye gitmişti. Çıkardım o bandı, bir güzel dinledim. Birden ilham geldi ve ona göre bir güfte yazdım. Adı da «Yeter kaderim yeter» Osman çok beğendi. Yakında yeni bir pla...

— Hayatım.

— N'olur sevgilim, bırak da yazdığım sözleri okuyayım beyefendiye.

Sonra kendisi plağını alır.

— Sevda hanım o sözleri dinlemek isterdim.

— Ah çok teşekkür ederim.

YETER KADERİM YETER

Bahtım karanlık bir gece
Ben bendemiyim, bu bir bilmece
Adını sayıkladım bütün ömrümce
Gelmedin nerdesin sevgilim

Ey felek, ey kader, yeter artık yeter.
Ey Tanrım, bana biraz ümit ver.

Mehtabın içinden sesin duyulur.
Kalbimin kapısı insafsızca vurulur
Kader böyledir birgün elbet değişir
Aşkın sarhoşu oldum, elden ne gelir.

Ey felek, ey kader, yeter artık yeter
Ey Tanrım, bana biraz ümit ver.

Hayatın manasını sevince anladım.
Aşkın denizine düşünce ne kötü yandım
Çaresiz aşkıma pervasız daldım
Kaderime kanıp nasıl da aldandım.

Ey felek, ey kader, yeter artık yeter
Ey Tanrım bana biraz ümit ver.

Beni benden çaldın sevgilim
Gece, gündüz ben beni ararım
Ben bende değilsem ben nerdeyim
Ben sendeyim, aşkının içindeyim.

Ey felek, ey kader, yeter artık yeter
Ey Tanrım bana biraz ümit ver.

— Teşekkür ederim Sevda hanım. Osman bey, size sanat çalışmalarınızda başarılar dilerim. Ben izninizi rica edeceğim.

— Ooo, bu zengin kalkışı oldu.

— Ama hiç fotoğraf çekmediniz?

— Ben fotoğraf çekmiyorum sevda hanım.

— Desenize boşuna giyindim.

— İzninizle.

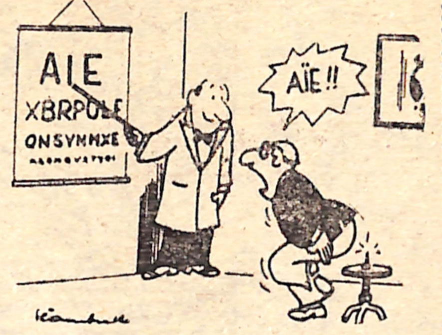
A T O

Akbaba
* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *
Sahibi ERGİN ORTAÇ. Yazı işlerini fiilen idare eden: ERGİN ORTAÇ. Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3, İstanbul — Telefon : 22 18 11
İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar santimi 65 lira.
Fiyatı : 250 Kuruş
Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı, A. Ş.

Yazısız

Yazısız

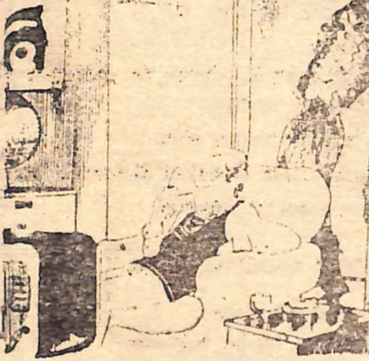
O ZAMAN!

Bir tiyatro yazarı, son oynanan piyesi hakkındaki görüşünü sordu arkadaşına.

— Bence sonunu değiştirmelisin, dedi arkadaşı.

— Neden?

— Katil, kendini zehirliyecek yerde beynine bir kurşun sıkarak ölmeliydi. O zaman, uyuyan seyirciler uyanırlardı!.

— Bana bak, sen televizyon ile mi evlendin, yoksa benimle mi?.

O KAZANDI!

Bir mösyö, sokakta rastladığı bir ahbabamın oğluna:

— Nasılsın? Evdekiler nasıl? diye sordu.

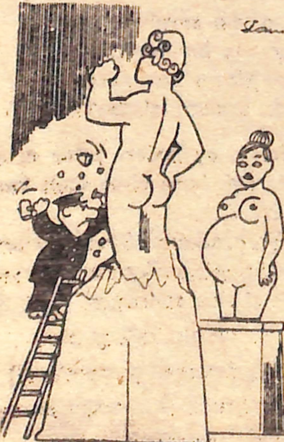
— Hepimiz iyiyiz mösyö, diye çocuk cevap verdi.

— Ya küçük kardeşin?

— O hastahanede.

— Nesi var?

— Pencere kenarında oynuyorduk. Kim daha çok sarkacak diye. Ve oyunu o kazandı.

Yazısız

KIYAMAMIŞ!

Bir İskoçyalı, tatilde, yatak baş ucundaki masaya viski şişesini koymuştu. Bir hafta sonunda, şişedeki viskinin seviyesinin indiğini gördü. Düşündü, taşındı ve viski seviyesini bir kalemle şişe üzerine çizdi.

Ertesi hafta, bu işarete rağmen, içki yine aşağı inmişti ve şişenin üzerine şu kelimeler yazılıydı:

Fikriniz güzel ama, aldırmıyorum. Çünkü viski ondan da güzel olduğundan, su katmağa kıyamadım!..

VAKİT

Bir babacan adam, sokakta rastladı:

— Nasıl dostum, biraz çalışıyor musun?

— Ne yazıkki hayır, diye diğeri cevap verdi. Hiç vaktim yok!

ZÜRAFA

Bir zürafa, bir markete girerek süt istedi.

— Sıcak mı olsun? diye satıcı sordu.

— Hiç önemi yok, diye zürafa içini çekerek cevap verdi. Çünkü mideme gelinceye kadar nasıl olsa soğuyacak!.

ON SANTİM!

Büroyu dolduran müracaatçılar, iş bulmak umuduyla organizatöre hünerlerini sayıp döküyorlardı. Biri:

— Ben jilet yutarım, koca koca kapı kilitlerini anahtarsız açarım, dedi.

— Oda işmi, diye dudak büktü organizatör, şimdi her önüne gelen yapıyo rbunları. Sonra ikinci müracaatçıya sordu:

— Siz?

— Şapkadan tavşan çıkarırım, gözlerinin içine bakmadan karşımdakini uyuturum.

— Modası çoktan geçti. Peki siz?

— Ben, 170 santim uzunluğunda kılıç yutarım, diye atıldı üçüncüsü.

Bir müracaatçının boyunu ölçen, bir de yuttuğu kılıcın 170 santim oluşunu düşünen organizatör:

— Pekala, seni bir deneyelim, dedi. Boyun 160 olduğuna göre, kılıçtan artan on santimi nerene sokacağını görelim.

Yazısız

YAŞ 18

İki kadın, tatilde, konuşuyorlardı:

— Çocukları yatağa göndermek çok zor, dedi biri.

Diğeri içini çekerek:

— Bilhassa onsekiz yaşını bitirenleri, diye ekledi.

BELKİ

Bir kadın, komiserliğe baş vurarak:

— Arkadaşım kayboldu, dedi.

— Özelliği, diye komiser otomatikman sordu.

— Uzun boylu, esmer, yakışıklı, son derece şık giyinir...

Komiser gülümsedi:

— Aman siz ne diyorsunuz madam, dedi, ben sizi arkadaşınızla her sabah işe giderken görürdüm... O, kısa boylu, şişman, gözlüklü, kıyafetine önem vermiyen bir tip idi...

Kadın mahcup bir şekilde:

— Sözleriniz gerçek, diye mırıldandı. Ama hoşlandığım tipi size tarif ettimki, belki öyle birini bulur da bana getirirsiniz diye!.

İSKOÇYALILAR

Sekiz İskoçyalı Galsgow'da bir gazinoya girer. Biri:

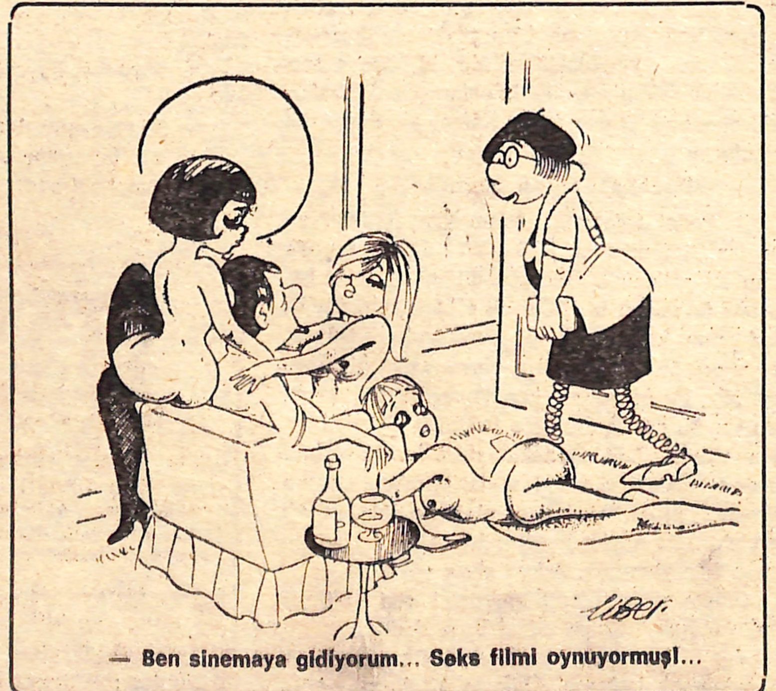
— Garson, bir şişe gazoz ve sekiz kamış getir, diye bağırır.

HERGÜN

Otobüste, bir yolcu diğer yolcuya:

— Sizi bir yerlerde gördüğüme eminim, dedi.

— Bunda bir fevkalâdelik yok, diye diğeri cevap verdi. Her gün bir yerlere giderim.

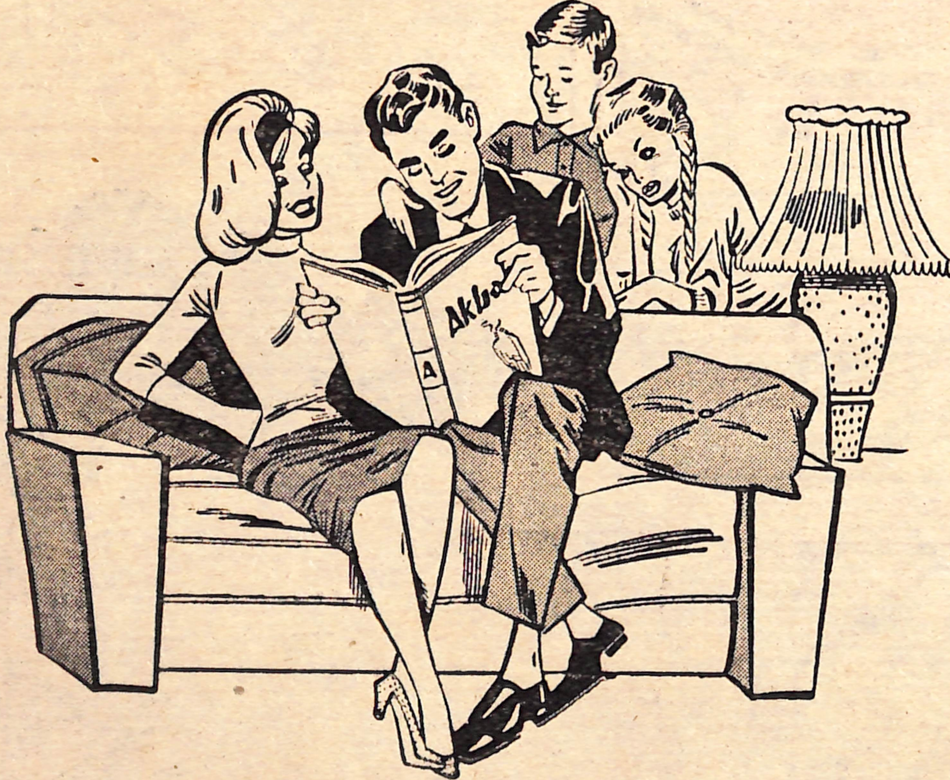
— Ben sinemaya gidiyorum... Seks filmi oynuyormuş!...

TÜRK BASININDA

55

YILI AŞAN
ILK VE TEK
MİZAH DERGİSI

Akbaba

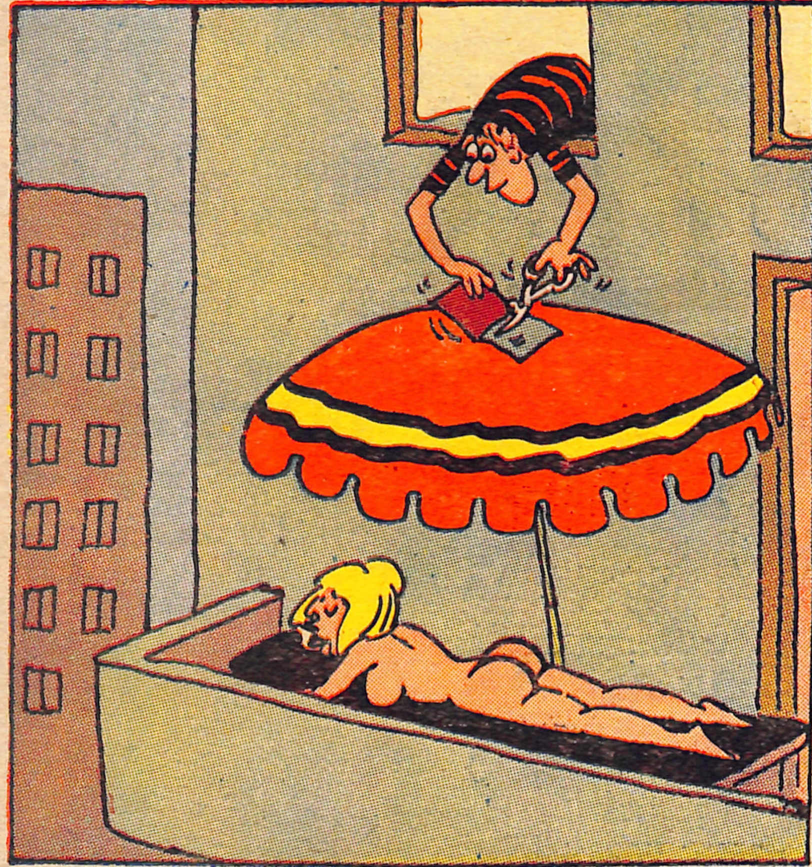

AKBABA EVİNIZİN NEŞESİDİR

Ak—175

Akbaba

YAZISIZ

